

Inleiding

Deze brochure heeft niets te maken met enig godsdienst of godsdienstig systeem. Het is een verhandeling over het interpreteren, begrijpen en waarderen van het Woord van God. Het gaat niet over de *dienst* aan God, maar over de *waarheid* van God. De schrijver gelooft oprecht dat de waarheid die hierin naar voren komt de sleutel is waarmee veel van het Nieuwe Testament kan worden ontsloten. Uit ervaring weet hij dat een juiste waardering van Paulus' verklaring in Handelingen 28:28 als grens tussen twee bedelingen antwoord kan geven op Bijbelse vraagstukken die lange tijd onoplosbaar leken te zijn. Het kan een oplossing zijn voor totnogtoe onontwarbare problemen en een eerlijke verklaring voor tegenstrijdigheden die de onderzoekers van de Schrift eeuwenlang voor raadsels hebben gesteld. Hij is er steeds meer van overtuigd geraakt dat het volledig aanvaarden van het interpretatieprincipe dat in deze bladzijden wordt gehanteerd, de onderzoeker van Gods Woord de zekerheid geeft dat hij volkomen gehoorzaamt aan het gebod van God dat door Paulus aan Timotheüs onder woorden is gebracht:

“Maak er ernst mede u wel beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid.” (II Timotheüs 2:15).

Bovendien is de schrijver ervan overtuigd dat, wanneer voldoende gelovige mensen dit principe volledig aanvaarden, dit een herstel in de belangstelling voor het Woord van God zal veroorzaken, omdat door Bijbelstudie nieuwe inzichten worden verkregen in de waarheden der Schrift die velen voor raadsels hebben gesteld die geprobeerd hebben daarin inzicht te verkrijgen.

Aangezien de dingen die hier naar voren komen een belangrijk deel vormen van het leven, de dienst, de studie en de boodschap van de schrijver, want deze opvattingen leven niet alleen in zijn hoofd, maar het zijn waarheden die in zijn hart leven, en aangezien hij zich persoonlijk nauw betrokken voelt bij de dingen die hier worden gepresenteerd, zal de lezer het begrijpen dat hij vanaf dit punt in de eerste persoon schrijft.

De leer der bedelingen

Er zijn misschien mensen die deze regels lezen en nog nooit hebben gehoord van de leer der bedelingen. Anderen hebben er misschien een verkeerde voorstelling van, omdat ze hem op een verkeerde manier is gepresenteerd. Om zulke lezers zoveel mogelijk te helpen, zal ik zo goed als ik kan een eenvoudige en niet-technische uitleg van deze term geven.

Een bedeling is een bestuursvorm. In deze brochure zullen deze termen dan ook door elkaar worden gebruikt. Een bedeling of een bestuursvorm is de wijze waarop gehandeld wordt. De bestuursvorm van God is de manier waarop, de structuur, het plan of het systeem op grond waarvan Hij met de wereld of Zijn eigen volk omgaat. Een zorgvuldig onderzoek van de heilige Schriften laat zien dat Gods manier om met mensen om te gaan gedurende verschillende perioden niet altijd hetzelfde is geweest. Hiermee moeten we terdege rekening houden als we Zijn waarheid willen begrijpen en in het licht daarvan willen wandelen. Het verlangen om dat te doen wordt groter naarmate de gelovige zich meer bewust wordt van het feit dat God geen groter vreugde kent dan te horen dat Zijn kinderen in de waarheid wandelen (zie III Joh.:4).

Ieder die deze studie leest zal uit ervaring zeer goed bekend zijn met het verschil tussen een regering in oorlogstijd en een in vreedstijd. In 1941 werd onze overheid door omstandigheden gedwongen om ogenblikkelijk een oorlogsregering te vormen. Uit ervaring weten we dat zaken die golden voor een tijd van vrede, niet langer golden toen het oorlogsbestuur in werking trad. We hebben ook ervaren dat zaken die niet direct verband houden met oorlog of vrede, zowel onder het oorlogs- als onder het vredesbestuur bleven gelden.

Sommigen zullen dat misschien negeren en anderen zullen het misschien zelfs ontkennen, maar het is een absoluut feit dat er verschillende bedelingen of bestuursvormen zijn te onderscheiden in het Woord van God. Het woord 'bedeling' is een zeer belangrijke term in de Schrift. Als iemand daar bezwaar tegen maakt, als iemand afwijst wat vaak zo geringschattend 'de bedelingenleer' wordt genoemd, laat hem dan eerlijk zijn en erkennen dat hij bezwaar maakt tegen iets dat stevig gefundeerd is in de heilige Schriften en dit afwijst. Het mag dan wel niet voorkomen in de geloofsbelijdenissen van kerken en de werken van theologen mogen tevergeefs op dit onderwerp worden nageplozen, maar het komt voor in het Woord van God. In Efeze 3:2 lezen we:

“Gij hebt immers gehoord van de bedeling door Gods genade mij met het oog op u gegeven.”

Je hoeft niet al te diep na te denken om uit dit vers op te maken dat er een

bedeling of bediening van de genade Gods bestaat en dat deze is gebaseerd op een openbaring van God aan de apostel Paulus, meer dan dertig jaar na de dood van Christus. Dit gedeelte alleen is al voldoende om de waarheid van de bedelingenleer aan te tonen en het feit dat daarmee samenhangt, namelijk dat Gods huidige manier, plan, methode of systeem om met de wereld om te gaan of met Zijn eigen volk in deze wereld, gekenmerkt wordt door genade. Als hiermee geen rekening wordt gehouden, zal de waarheid Gods nooit ten volle worden doorgrond en zal de blijdschap die God heeft wanneer Zijn kinderen in de waarheid wandelen, nooit door de gelovige worden opgewekt.

Uit ervaring heb ik geleerd dat op het moment dat een schrijver begint de aandacht te vestigen op een waarheid in het Woord van God, de meeste belijdende Christenen zijn geschrift aan de kant zullen leggen en de zaak als irrelevant van de hand zullen wijzen. Ze weigeren categorisch zich door de waarheid te laten onderwijzen, of te erkennen dat deze hun wat te zeggen heeft. De waarheid als zodanig is nog nooit betrokken bij de vorming van hun gedachten of de leiding in hun leven. Zij hebben geen liefde voor de waarheid. Zij sluiten hun geweten af door ervan uit te gaan dan hun eigen gedachten of overtuiging de waarheid zijn en beweren vervolgens dat zij de waarheid bezitten en daaraan vasthouden. Over het algemeen hebben zij gegronde vleeselijke redenen om te geloven in alles wat zij voor de waarheid houden en los van dergelijke overwegingen aanvaarden zij niets als de waarheid. Zij accepteren over het algemeen iets als waarheid wanneer het algemeen wordt aanvaard, door hun denominatie geleerd, of door hun geloofsbelijdenis wordt geformuleerd, of wanneer zij er troost in vinden.

Het spijt me te moeten zeggen dat dit vooral lijkt op te gaan voor hen die door de kerken in hun levensonderhoud worden voorzien. Het is een algemeen aanvaard principe dat het de taak van een voorganger is om de status-quo te handhaven, om de invloed, het aanzien en het bezoek van de kerk te vergroten. In het leven en het werk van de kerken worden de waarheden die hier naar voren worden gebracht onbelangrijk geacht. Kerken kunnen niet veranderen en het werk verloopt zoveel eenvoudiger als alle vragen over de waarheid op de achtergrond blijven. "Belijd uw geloof en denk er verder niet over na" lijkt de gangbare houding tegenwoordig te zijn. Er is maar heel weinig van de waarheid nodig om een succesvolle en populaire kerk te vormen. Hoe minder iemand van de Bijbel weet, hoe beter hij geschikt is als lid van een kerk. Koren blijven zingen, kerkenraden blijven functioneren en commissies blijven hun dienst verrichten, ook als men nooit hoort van de waarheden die hier onderwezen worden. Deze studies hebben echter, zoals we eerder opmerkten, niets te maken met religie of godsdienstige systemen. Ze gaan over de aanvaarding van de gemeenschap met en de waarheid van God door gelovigen. En de gelovige die de waarheid van God aanvaardt en ernaar streeft om daarmee in overeenstemming te wandelen en te leven, zal ontdekken dat hij steeds minder wandelt in overeenstemming met het 'georganiseerde Christendom'.

De gelovige mens die ernaar streeft om volwassen en volmaakt te staan in de volle wil van God is de enige die zich altijd bezighoudt en zal bezighouden met de waarheid. Zij die 'hun eigen belang zoeken en niet de zaak van Christus Jezus' zullen telkens weer de waarheid aan de kant schuiven wanneer die niet

overeenkomt met hun eigen belang.

De eenheid van de georganiseerde kerken kan het best worden bereikt door de waarheid op te geven, door de Bijbel te verbannen naar de zondagschool, door zich te verschuilen in ritualisme en muzikale programma's, door alles op het niveau te houden waarop mensen die de waarheid niet kennen, of zich daaraan niets gelegen laten liggen, zich onmiddellijk thuis voelen. De eenheid van de Geest echter wordt het best bewaard door mensen die de waarheid hoger achten dan enig ander bezit.

We zijn echter afgedwaald van ons onderwerp en moeten terugkeren tot onze overdenking over de leer der bedelingen. Het feit dat er bedelingen zijn is goed gefundeerd. Mensen mogen dan verschillende conclusies trekken uit dit belangrijke feit, maar het feit zelf valt niet te ontkennen. Elke oprechte gelovige en volgeling van de Here Jezus Christus is een aanhanger van de bedelingenleer. Ieder mens die zijn vertrouwen stelt op het bloed van Jezus Christus in plaats van op het bloed van dierlijke offers die aan God gebracht worden, hangt de leer der bedelingen aan. Iedereen die toegeeft dat bepaalde handelingen in overeenstemming waren met de wil van God gedurende een bepaalde tijd, maar niet de wil van God zijn in de tegenwoordige tijd, gelooft in bedelingen. Daarom kunnen we zeggen dat iedere Christen tot op zekere hoogte gelooft in de leer der bedelingen. Het kan zijn dat hij deze waarheid slechts gedeeltelijk aanvaardt, omdat hij die alleen toepast op bepaalde geboden en verordeningen van God die hij liever niet in praktijk brengt. Het kan ook zijn dat hij deze waarheid volledig aanvaardt en dit belangrijke principe toepast op elke zaak en praktijk, ongeacht zijn persoonlijke wensen en verlangens. Hoe dan ook, gedeeltelijk of volledig, elke Christen hangt de bedelingenleer aan.

Alleen door middel van de leer der bedelingen kan een gelovige de wil van God kennen en doen. Bijna elk Amerikaans of Engels gezin is in het bezit van een Bijbel. De meeste daarvan zijn nooit gelezen. Zou dat wel het geval zijn, dan ontkomen de lezers er niet aan om in te zien dat Gods wil voor Zijn volk niet in alle perioden in de geschiedenis hetzelfde is geweest. Als we dat hebben ingezien, hebben we de belangrijke taak om Gods wil voor de tegenwoordige tijd te leren kennen, om volmaakt in Zijn wil te kunnen staan.

De kinderen van Issaschar komen voor in de lijst van machtige mannen van koning David. Van hen wordt gezegd dat zij 'de juiste tijden kenden, zodat zij wisten wat Israël doen moest.' (I Kron. 12:32). Ook voor vandaag geldt dat alleen zij die de tijden kennen, die het karakter kennen van Gods huidige bestuur, in staat zijn te vertellen wat God verlangt van hen die met Hem verbonden zijn in de tegenwoordige bedeling.

Eenvoudige logica zal iedereen ervan overtuigen dat de twee waarheden die in de volgende teksten worden verkondigd, strijdig met elkaar zijn:

“... dat bij u al wat mannelijk is besneden worde” (Gen. 17:10);

“... indien gij u laat besnijden, zal Christus u geen nut doen.” (Gal. 5:2).

Sommigen zullen, zonder er al te diep over na te denken, zeggen dat een van beide waarheden betrekking heeft op de Jood, terwijl de andere voor de Christen bedoeld is. Daarbij vergeten ze echter dat de man Abraham, aan wie het gebod

der besnijdenis werd gegeven, geen Jood was in enige betekenis die aan dat woord kan worden toegekend. Hij verschilde niet van de Galaten tot wie Paulus zich zo krachtig uitte tegen dit oude ritueel. Bovendien vergeten zij de verklaring van Paulus in Romeinen 3:1 -2 dat de besnijdenis wél nut heeft.

De man Gods die de hele Schrift tot onderwerp van zijn studie heeft gemaakt, weet heel goed dat de geboden die God op het ene moment heeft gegeven, niet van kracht hoeven zijn op een ander moment en hij weet ook dat de geboden van God voor bepaalde mensen niet van toepassing hoeven zijn op alle mensen. Daarom zal de mens die toestaat dat het Woord van God zijn volkomen toereikende regel is voor zijn leven, aanbidding en dienst, een of andere goddelijke regel of principe moeten hebben zodat hij het Woord dat God heeft gegeven op de juiste manier kan interpreteren. Zonder een dergelijk principe kan hij weinig anders dan de uitspraken van de Schrift verdraaien zodat ze de betekenis krijgen die hij denkt dat ze moeten hebben, waarbij hij de passages aanvaardt die hem bevallen, maar het getuigenis negeert of afwijst van alles waarmee hij het niet eens kan zijn, of wat niet overeenkomt met het systeem dat, of met de geloofsbelijdenis die hij heeft besloten te volgen.

De mens die de waarheid van God boven alles liefheeft, wil niets te maken hebben met een vleeselijke benadering van het Woord van God, zelfs als een dergelijke benadering een eerbiedwaardige klank heeft gekregen door het 'de harmonistische wijze van interpreteren' te noemen. Hij moet een goddelijk interpretatieprincipe hebben, dat hem bij het omgaan met de Bijbel leert wat God hem heeft willen leren. En het door God gegeven principe dat precies dát doet, is de regel van het 'recht snijden' die we vinden in de bedelingenleer.

Dit zijn Bijbelse waarheden die net zo eeuwig zijn als God. Zij zijn niet aan veranderingen onderhevig en worden niet beïnvloed door verandering van bestuur. Onze God heeft het goed geacht om van tijd tot tijd Zijn manier van besturen te veranderen. Dat houdt een verandering in van Zijn wijze van omgaan met het menselijk geslacht en met Zijn gezin op aarde. De waarheden die beïnvloed worden door dergelijke wijzigingen, hangen uit der aard samen met bedelingen.

De verandering in Handelingen 28:28

Het is mijn eerlijke overtuiging dat de meest radicale, revolutionaire en ingrijpende verandering in bestuur die voorkomt in het Woord van God plaatsvond toen Paulus als de ambassadeur van God de woorden sprak die door Gods Geest ter lering voor ons zijn opgeschreven in Handelingen 28:28:

“Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!”

Er vindt pas een verandering van bedeling plaats als er eerst een openbaring van God is geweest. Hier vinden we een openbaring van God, een boodschap waarin verklaard wordt dat er een radicale verandering heeft plaatsgevonden. Daarom zullen we hier ook positieve bewijzen vinden voor de verandering van bedeling, of wijze van besturen.

Wanneer in dit land de wetgevende en uitvoerende taken van de overheid door de keuze van het volk van de Democraten worden afgenomen en aan de Republikeinen gegeven, heeft er zonder meer een verandering van bestuur plaatsgevonden. En wanneer het heil Gods door God werd weggenomen van Israël en gegeven aan de heidenen, zijn we ongetwijfeld getuige van een verandering van bestuur. De woorden in Handelingen 28:28 duiden zonder meer op een wijziging van bestuur.

De volle betekenis en de ingrijpende gevolgen van deze verklaring van Paulus kunnen niet worden begrepen als deze woorden slechts gelezen worden. Velen zullen zeggen: ‘Ik zie er niets van’. Tot hen zou ik vriendelijk willen zeggen dat dit komt omdat ze niet weten wat deze verklaring betekent. Ze hebben geen inzicht in de breedte, de lengte en de hoogte van de waarheid die besloten ligt in de woorden ‘het heil Gods.’ Wanneer de betekenis hiervan uit andere Schriftgedeelten duidelijk wordt, zal het voor iedere eerlijke onderzoeker duidelijk worden dat deze uitspraak werkelijk één van de meer radicale veranderingen markeert die God ooit heeft bewerkt. Er komt hier een opschorting van het werk dat God verrichtte aan het licht en het duidt op het begin van een werk dat daarvan volkomen verschilt. Deze verklaring veroorzaakte in feite de opschorting van de grote verdrukking, de wederkomst van Christus en het Duizendjarige Vrederijk – gebeurtenissen die ‘nabijgekomen’ waren gedurende de tijd die beschreven is in de Evangelieën en de Handelingen. Dit is werkelijk een grenslijn der bedelingen. Het gaat hier in feite om de belangrijkste grens in het Woord Gods.

Pearl Harbor – een illustratie

De woorden ‘Pearl Harbor’ verschaffen ons een mooie illustratie van de dingen waarover we hier spreken. Onze ervaring in de afgelopen jaren laat zien, en de toekomst zal dat nog verder bewijzen, dat deze woorden zeer belangrijk zijn geworden in de Amerikaanse geschiedenis. Niet vanwege de woorden zelf, maar wegens alles waar ze voor staan en wat ermee samenhangt. Deze twee woorden zouden heel goed een grenslijn kunnen markeren in de Amerikaanse geschiedenis, omdat hiermee een einde is gekomen aan de bedeling, of het bestuur van vrede en er een ongeëvenaarde oorlog voor in de plaats is gekomen. Zeer spoedig na 7 december 1941 hebben deze woorden een belangrijke plaats gekregen in de gedachten en de gesprekken van elke Amerikaan. We kwamen er al spoedig achter hoe groot de invloed was van ‘Pearl Harbor’ op onze levens en hoe ons leven erdoor werd veranderd. ‘Was dat vóór Pearl Harbor?’, werd een veelgehoorde vraag bij een groot aantal uiteenlopende onderwerpen.

Tegenwoordig zou een spotter de woorden ‘Pearl Harbor’ kunnen horen en geringschattend zeggen: ‘Pearl Harbor! Voor mij hebben die woorden geen betekenis. Ze kunnen niet van belang zijn voor de Amerikaanse geschiedenis. Pearl Harbor is niets anders dan een marinebasis. Deze bestond al lang voor 7 december 1941 en daarom kan er echt niet gesproken worden van een ommekeer in de Amerikaanse geschiedenis. Het betreft slechts een locale gebeurtenis die daar plaatsvond en daarom kan het niet van invloed zijn op het leven van miljoenen die er ver vandaan waren.’

Tegen zo iemand zouden we zeggen: ‘Of je het nu wel of niet wil inzien, de woorden ‘Pearl Harbor’ zijn van groot belang voor miljoenen Amerikanen. Je hebt gelijk, het was alleen maar een marinebasis en deze woorden houden voor jou misschien niets méér in dan een marinebasis. Het klopt ook dat deze al lang bestond voor die verschrikkelijke en beruchte dag. De woorden ‘Pearl Harbor’ zijn desondanks belangrijker dan enig ander woord in de geschiedenis van Amerika.’

Zo is het ook met de verklaring die we vinden in Handelingen 28:28. De verandering die deze woorden hebben gebracht, hebben invloed tot in het leven van iedereen die zich verbonden weet, of verbonden wil zijn met God. Deze woorden markeren de verandering die er gekomen is in het bestuur waaronder u en ik tegenwoordig leven. We moeten de Schrift hier toestaan te vertellen wat het te zeggen heeft. En we moeten ook bereid zijn om zonder vooroordeel de volle waarheid te zoeken die gevonden wordt in de woorden:

“Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!”

We zullen de omstandigheden onderzoeken waarin deze geweldige verklaring

werd gegeven. Deze woorden werden ongeveer 33 jaar na de dood van Christus gesproken en zij vormen de afsluiting van de weergave van de geschiedenis die we in het boek Handelingen vinden. De lezer van Handelingen zal weten dat Paulus, die er geen vertrouwen in had dat hij in Jeruzalem een eerlijke rechtszaak zou krijgen, een beroep deed op de keizer toen hij door Festus werd ondervraagd. Hiermee was de zaak niet langer in handen van de procureur en werd het noodzakelijk dat Paulus naar Rome werd gestuurd. Hier kwam hij vele maanden later dan ook aan. Drie dagen daarna riep hij de Joodse leiders bij zich en bracht hij ze op de hoogte van de redenen voor zijn beroep op de keizer. Later kwamen zij op een afgesproken moment weer bij elkaar en van de morgen af tot de avond toe herhaalde hij de boodschap die hij al zoveel jaren had verkondigd. Sommigen geloofden in wat hij naar voren bracht, maar anderen geloofden niet. Daardoor raakten zij onderling in een verhitte discussie. Hierop liet Paulus hen gaan, maar niet dan nadat hij nog enkele zaken had besproken.

In de eerste plaats gebruikte hij de woorden die Jesaja had gesproken bij een vroegere aangelegenheid waarbij Israël had geweigerd in te gaan op de werken en woorden van Yahweh (zie Jes. 6:9-10). Daarvoor had onze Heer al gebruik gemaakt van Jesaja's woorden toen het volk Zijn persoonlijke verkondiging afwees (zie Matt. 13:13-15). Hij gebruikte ze opnieuw toen Israël weigerde te reageren op het getuigenis van Zijn machtige daden (zie Joh. 12:37-40). En toen Israël, vanaf Jeruzalem tot aan Rome toe, weigerde de woorden en werken van de apostelen die door de Here Jezus waren uitgezonden te aanvaarden, maakte Paulus, geleid door de Geest van God, gebruik van dezelfde woorden van Jesaja als inleiding tot deze machtige woorden die een verandering in bedeling teweegbrachten. Dit zijn die inleidende woorden:

“Terecht heeft de Heilige Geest door de profeet Jesaja tot uw vaders gesproken, zeggende: Ga heen tot dit volk en zeg: Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen en met hun oren niet horen en met hun hart niet verstaan en zij zich bekeren, en Ik hen zou genezen.” (Hand. 28:25-27).

Deze woorden vormen een toepasselijke inleiding tot de verklaring in Handelingen 28:28 die de grote verandering in bedeling teweegbracht. Ze hadden geen betrekking op die verandering. Ze brachten het juridisch oordeel over het volk Israël van blindheid, doofheid en hardheid van het hart. Ze veroorzaakten evenwel geen verandering in het bestuur van God dat van kracht was vanaf de dag van Pinksteren. Dit zeg ik met nadruk, omdat zekere critici volhouden dat er geen andere bedeling aan het slot van de Handelingenperiode kon zijn begonnen, omdat de woorden die hier werden gesproken al drie maal eerder bij eerdere gelegenheden zijn uitgesproken. Zij stellen de vraag: ‘Was er sprake van een andere bedeling toen Jesaja als eerste deze woorden uitte? Welke verandering was er te zien toen Christus ze de eerste keer citeerde? Was er sprake van een andere bedeling toen Hij ze voor de tweede maal citeerde? Hoe kan het dan dat er een radicale verandering optrad toen ze door Paulus werden aangehaald aan het slot van Handelingen?’

Dit argument kan dan wel onweerlegbaar worden geacht door hen die het ermee

eens zijn en het helpt hen misschien om te rechtvaardigen dat zij de verandering, die ongetwijfeld plaatsvond aan het einde van Handelingen, te negeren, maar het is niet meer dan wat misleidend geredeneer. Zij die dit argument gebruiken, doen niets anders dan weerleggen wat zij zelf hebben gezegd. Ik ken geen enkele leraar die de grenslijn van Handelingen 28:28 erkent die van deze door Paulus aangehaalde woorden van Jesaja zegt dat zij een wijziging in bedeling hebben veroorzaakt.

Het oordeel dat over Israël werd uitgesproken aan het slot van Handelingen hadden zij te danken aan het feit dat ze één keer te veel de werken en woorden van Yahweh hadden afgewezen. Er konden geen toepasselijker woorden worden gevonden om de geestelijke toestand van Israël te beschrijven dan de woorden die het eerst door Jesaja zijn gesproken. Dat is de reden dat de Heer ze bij twee eerdere gelegenheden heeft geciteerd en waarom Paulus ze gebruikte om Israëls geestelijke toestand te beschrijven nadat zij de gekruisigde en opgestane Messias hadden afgewezen.

Om dit te illustreren, zouden we eens kunnen stilstaan bij de onsterfelijke woorden van Abraham Lincoln: 'dat een regering door het volk, van het volk en voor het volk nooit van de aarde zal verdwijnen.' Deze woorden zijn door duizenden sprekers bij even zovele gelegenheden geciteerd. Zij gebruikten deze woorden omdat er geen betere gevonden konden worden om de waarheid die erin besloten ligt onder woorden te brengen. Het heeft zelfs meer effect om de bekende woorden van Lincoln te citeren dan om een nieuwe formulering te gebruiken.

Hetzelfde geldt voor het onderwerp waar wij ons in verdiepen. De Heilige Geest gaf deze woorden in de eerste plaats aan Jesaja toen Israël voor de Babylonische ballingschap stond. Ze hadden de werken en woorden van Yahweh genegeerd en de straf die ze daarvoor te wachten stond was zeventig jaar ballingschap. Elke Israëliet kent deze woorden en daarom kwamen ze geweldig hard aan toen de Here Jezus ze gebruikte nadat Israël Zijn boodschap en wonderen had verworpen. Er kwam evenwel geen oordeel over hen toen Hij deze woorden sprak. Aan het kruis bad Hij voor hen om vergeving en na Zijn opstanding gingen de apostelen door met kracht om zelfs grotere werken dan Hij te doen bij hun verkondiging van het evangelie van God.

De verkondiging en de tekenen die deze bevestigden, werd afgewezen door Israël in de vier grote centra Jeruzalem, Antiochië, Corinthe en Rome. In Rome gebruikte Paulus de woorden van Jesaja opnieuw om de blindheid van de ogen der Israëlieten, de doofheid van hun oren en de hardheid van Israëls hart te beschrijven. Daarna sprak hij de machtige verklaring uit die een nieuwe bedeling, een nieuwe vorm van bestuur, zou inluiden:

“Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!” (Hand. 28:28).

Deze woorden, niet de woorden die hieraan voorafgingen, brachten de geweldige verandering in bedeling teweeg. Een dergelijke uitspraak is nooit eerder gedaan in het Woord van God. Niets vergelijkbaars heeft ooit eerder plaatsgevonden. Dit is de eerste keer dat het heil van God tot de volken is gezonden.

Tegenwerpingen nader beschouwd

Ik ga alvast in op enkele krachtige tegenwerpingen die zullen komen op deze uitspraak. Sommigen zullen beweren dat het evangelie al 25 jaar eerder voor het eerst werd verkondigd aan Cornelius en zijn gezin, zoals we lezen in Handelingen 10. Dit is volkomen waar, maar we moeten onderscheid maken tussen de dingen die verschillen. Het evangelie dat gepredikt wordt aan een heiden en de zegeningen die hij daarmee ontvangt zijn heel wat anders dan het heil Gods dat onder hen gezonden is. Israël verloor helemaal niets toen het evangelie aan de heidenen werd verkondigd in de Handelingentijd. Eigenlijk wonnen zij er zelfs bij, want het had een gunstige uitwerking op hen omdat zij er door tot jaloersheid werden verwekt. Maar toen het 'heil Gods' tot de volken werd gezonden, verloor Israël op dat moment alles totdat Zijn heil weer tot hen terugkeert. Het duidelijk onderscheid tussen 'het evangelie van God' en 'het heil van God' zal niet worden onderkend door hen die wél bekend zijn met *het evangelie*, maar die níet begrijpen wat *het heil* is. Dit onderscheid zal volkomen duidelijk worden wanneer iemand door het Woord van God de volle betekenis heeft leren kennen van de beschrijvende uitdrukking 'het heil Gods'. Dit moeten we nauwgezet overwegen, maar we wachten ermee totdat we enkele andere tegenwerpingen hebben onderzocht.

Sommigen zullen wijzen op enkele gebeurtenissen die zijn vermeld in Handelingen 13 en 18, waar Paulus zich tot de heidenen heeft gewend. Men veronderstelt dan dat deze incidenten analoog zijn aan die in Handelingen 28:28. Dat is niet waar en wie blijft volhouden dat dit wel het geval is, laat zien dat hij zijn verstand heeft gesloten voor de grote waarheid die ligt besloten in de aankondiging van Paulus aan het einde van de Handelingenperiode.

In Handelingen 13:46 staat de volgende uitspraak van Paulus nadat de Joden in het Pisidische Antiochië zijn boodschap hadden afgewezen:

“Het was nodig, dat eerst tot u het woord Gods werd gesproken, doch nu gij het verstoot en u het eeuwige leven niet waardig keurt, zie, nu wenden wij ons tot de heidenen.”

Nadat hij aan zijn verplichting had voldaan om het evangelie in de eerste plaats tot de Joden in het Pisidische Antiochië te verkondigen, was Paulus vrij om zich tot de heidenen in die plaats te richten. Het evangelie was evenwel nog steeds eerst voor de Jood bestemd, zodat we hem in de volgende hoofdstukken weer aan het werk zien in de synagogen (zie Hand. 14:1; 17:1-2; 18:4).

In Corinthe werd de boodschap van Paulus fel afgewezen, waardoor hij gedwongen werd te zeggen:

“Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben er rein van, voortaan zal ik mij tot de

heideneu wendeu.” (Hand. 18:6).

Het staat dus zonder meer vast dat Paulus zich in deze beide steden tot de heideneu wende. En bovendien kunnen we er veilig vanuit gaan dat God zijn schreden in deze zaken leidde, zodat we mogen concludereu dat God Paulus met een boodschap tot de heideneu in deze steden stuurde, nadat de Jodeu deze hadden afgewezen. Maar, tenzij bewezen kan worden dat Paulus met zijn boodschap identiek is aan ‘het heil Gods’, staat het ook vast dat wat in Antiochië en Corinthe gebeurde niet hetzelfde is als wat in Rome plaatsvond.

Met andere woorden: in beide voorgaande gevallen keerde Paulus zich tot de heideneu. In Rome ging Paulus helemaal niet naar de heideneu, maar bleef twee jaar in zijn eigen gehuurde huis. Niet Paulus met zijn boodschap, maar het heil Gods werd tot de heideneu gezondeu in Handelingen 28:28. Het is in feite zo, dat er weinig verschil is tussen wat er in Corinthe respectievelijk in Rome gebeurde en wanneer de koning van Engeland een boodschapper met een boodschap tot een van zijn onderdanen zou sturen respectievelijk wanneer de koning in eigen persoon zou gaan. Dit wordt duidelijk als we uit Gods Woord hebben begrepen wat de betekenis is van ‘het heil Gods’.

Het Heil Gods

Het belangrijkste obstakel dat moet worden overwonneu bij het duidelijk maken en begrippeu van deze waarheden, is de traditionele en stereotype betekenis die menseu aan het woord *heil* hebben toegekend. Iemand heeft eens voorgesteld om een reddingsteam voor gevallen woorden in het leven te roepen – een plaats waar woorden naartoe gebracht kunnen worden om te worden verlost van de onjuiste betekenissen waarin zij terecht zijn gekomeu en om te worden hersteld in de hoge en heilige positie die zij hebben in het Woord van God. Dit geldt zeker voor het woord heil. Het is door menseu genomeu en beperkt tot verlossing en vergeving, of tot de ervaring die iemand meemaakt als hij deze zegeningeu ontvangt. Ik weet uit ervaring dat velen die deze brochure lezen bij het lezen van het woord heil denken aan iets ‘wat gebeurt met een zondaar wanneer hij naar voren gaat in een opwekkingssamenkomst.’

Het merendeel van hen die lezen van het heil Gods dat gezondeu is tot de volkeu, gaat ervan uit dat dit niets anders betekent dan dat de mogelijkheid om gered te worden nu wordt aangebodeu aan de volkeu. Als we ons richten op het Woord van God om te ontdekkeu hoe Hij het woord heil heeft gebruikteu, zullen we er achter comeu hoe onvolledig, onvolwassen en onjuist deze vleselijke opvattingeu

zijn.

De heiligen in het Oude Testament maakten veelvuldig van dit woord gebruik. In het Hebreeuws is dat het woord *Yeshuwah*. Het werd voor het eerst gebruikt door de man Israël in Genesis 49:18, toen hij zei:

“Op uw heil wacht ik, o Yahweh.”

Deze woorden van een man die met Yahweh had geworsteld en die de strijd heeft verloren (Gen. 32), kunnen niet betekenen dat hij wachtte op vergeving, verlossing of op enige andere ervaring die verband houdt met deze dingen. Op andere plaatsen waar we dit woord tegenkomen, lezen we:

“Och, dat uit Sion Israëls redding daagde!” (Ps. 14:7);

“... waarlijk, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn burcht, ik zal niet te zeer wankelen. (Ps. 62:2);

“Laten wie uw heil liefhebben, bestendig zeggen: God is groot!” (Ps. 70:4);

“Hij heeft gedacht aan zijn goedertierenheid en aan zijn trouw jegens het huis Israëls; alle einden der aarde hebben aanschouwd het heil van onze God.” (Ps. 98:3);

“Zie, God is mijn heil, ik vertrouw en vrees niet, want mijn sterkte en mijn psalm is de Here Yahweh, en Hij is mij tot heil geweest.” (Jes. 12:2);

“Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde.” (Jes. 49:6);

“De Here heeft zijn heilige arm ontbloot voor de ogen van alle volken en alle einden der aarde zullen zien het heil van onze God.” (Jes. 52:10).

Er kan gemakkelijk een veelvoud van gelijksoortige gedeelten worden opgesomd, maar dat is niet nodig. Als we deze biddend overdenken, zullen we de overtuiging krijgen dat *Heil* de naam, of de beschrijvende titel is van een persoon en die persoon is de Yahweh van het Oude testament en de Here Jezus Christus van het Nieuwe. Het Heil Gods is een *persoon* en niet een *voorwerp*. Het Heil Gods is de Here Jezus Christus. Daarom zal Heil vanaf deze paragraaf overal waar dit op Hem wijst met een hoofdletter worden geschreven.

Dat het Heil Gods de Here Jezus Christus is, kan onweerlegbaar worden aangetoond door het prachtige en indrukwekkende verslag dat we in Lucas 2:25-35 lezen. Onder het nageslacht van Abraham dat wachtte op Israëls vertroosting bevond zich een rechtvaardig en godvrezend man die Simeon heette. De Geest van God was op deze man en hem werd door de Geest geopenbaard dat hij de dood niet zou zien voordat hij de Christus Gods had gezien. Door de Geest van God geleid kwam hij in de tempel op het moment dat de ouders van de Here Jezus Hem daar brachten naar de eisen van de wet. Toen hij het kind in zijn armen nam en God verheerlijkte, sprak hij enkele van de prachtigste woorden in de hele literatuur:

“Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord, want mijn ogen hebben **uw heil** gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk

Israël.” (Luc. 2:29-32).

Dit gedeelte geeft een onwankelbare rots voor onze voeten. Hierop kunnen we ons baseren en aan de hele wereld verkondigen dat het Heil Gods een persoon is en dat deze persoon de Here Jezus Christus is. Heil is een van Zijn namen; een zeer veelzeggende en waarachtige naam.

‘Daarom vertrouwen op U wie uw naam kennen’, is het getuigenis van David over het belang van de naam en titels van Yahweh. Elke naam of titel die Hij draagt, verkondigt ons een grote waarheid. Daarom moeten we in ons onderzoek naar de volle waarheid proberen te achterhalen waarom Hij Heil wordt genoemd. Als we achter dit ene stukje kennis zouden kunnen komen, zou ons vertrouwen in Hem toenemen.

Als we ons afvragen waarom mensen dokter, soldaat, zeeman, timmerman of senator worden genoemd, ligt het antwoord voor de hand. Dat komt door het werk dat zij doen, de dienst die zij verrichten of het ambt dat zij bekleden. En dit is dan ook precies de reden dat Jezus Christus het Heil Gods wordt genoemd. Wegens de opdracht die Hij heeft en het werk dat Hij doet. Maar we moeten nog andere waarheden onderzoeken en hiermee in verband brengen, om deze dienst en dit werk naar waarde te kunnen schatten.

Bron en kanaal

Een van de belangrijker waarheden in het Woord van God, een waarheid die slechts zelden volledig wordt verstaan, is dat God de Vader de bron van alle dingen is en dat God de Zoon het kanaal is waardoor deze dingen stromen. Dit wordt verteld in I Corinthe 8:6, maar de waarheid wordt bijna geheel verborgen door de zwakke vertaling:

“Voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.”

Over God als de bron van alle dingen, lezen we in Jacobus 1:17:

“Iedere gave, die goed, en elk geschenk, dat volmaakt is, daalt van boven neder, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer.”

Over Jezus Christus als kanaal van alle dingen, lezen we in I Timotheüs 2:5:

“Want er is een God en ook een middelaar tussen God en mensen, de mens

Christus Jezus”

Wat een waarheid – alle goede en volmaakte gave komt van boven naar beneden van de Vader der lichten. Bovendien is het, hoewel het hier niet wordt vermeld, ook waar dat het kanaal waardoor deze dingen naar de mensen toestromen de Here Jezus Christus is.

We zingen: *‘Praise God from whom all blessings flow.’* Dat is de waarheid. We bedoelen dit absoluut letterlijk. Maar laat iedereen beseffen wanneer hij deze lofprijzing zingt, dat deze zegeningen ons toestromen door het door God aangestelde kanaal de Here Jezus Christus.

Wie de Bijbel zorgvuldig vanaf Genesis tot Openbaring onderzoekt, zal ontdekken dat God steeds wordt voorgesteld als de *bron* van alle dingen en Zijn Christus als het *kanaal* van alle dingen. Dit geldt al vanaf het allereerste begin, want men moet er zich bewust van zijn dat Yahweh van het Oude Testament de Here Jezus Christus van het Nieuwe is. Door Hem zijn alle dingen geschapen. Elke zegening die ooit aan deze wereld gegeven is, of gegeven zal worden en elke zegening die ooit aan Israël gegeven is, of gegeven zal worden en elke zegening die ooit aan een individu gegeven is, of gegeven zal worden, moet stromen door het kanaal dat door God is aangewezen, de Here Jezus Christus. Hierop bestaat geen enkele uitzondering. Er is maar één middelaar tussen God en de mensen en Gods omgang met de mens, Zijn behandeling van de mens en Zijn zegening van de mens komen uitsluitend door die middelaar, de Here Jezus, het goddelijke kanaal, het Heil Gods. Christus verklaarde dat geen mens tot de Vader kon komen dan door Hem en het geldt evenzeer dat God nooit tot enig mens komt dan door Jezus Christus.

Een volledige studie van het woord heil is in de opzet van deze brochure niet mogelijk. Een onderzoek naar alle plaatsen waar dit woord voorkomt zou moeten aantonen dat het woord soms is gebruikt om de zegening aan te duiden in plaats van Degene die zegent. De uitdrukking ‘het Heil Gods’ wordt echter alleen als beschrijvende titel op Yahweh – Jezus toegepast, vanwege de positie die Hij inneemt als het goddelijk kanaal waardoor elke zegening van God stroomt. De titel houdt verband met zegen omdat Heil te maken heeft met wat weldadig is, wat heilzaam is voor de mens of voor de wereld. Laat geen mens ook maar iets van God verwachten buiten dit kanaal om. Laat ook niemand iets aan God willen aanbieden, zelfs geen woord van lofprijzing, tenzij hij dat doet door Jezus Christus. De mens mag de neiging hebben Hem terzijde te schuiven, God zal dat nooit doen.

Kanalen hebben zo’n belangrijke plaats in de moderne wereld, dat men al snel aan talloze illustraties bij deze waarheid denkt. Als ik met een glas naar de kraan loop met de bedoeling een verfrissend glas water te drinken, maak ik gebruik van de geweldige voorraden van Lake Michigan dat meer dan 60 km verwijderd is van de plaats waar ik woon. Als een inwoner van Los Angeles naar de kraan loopt, zal hij waarschijnlijk putten uit een bergmeer of een reservoir dat meer dan 300 km van hem verwijderd ligt. We zijn in staat dat te doen, omdat het water via kanalen naar ons toekomt. Het feit dat er koel en helder water te vinden is in de bergen, zal de dorstige inwoner van Los Angeles slechts kwellen wanneer dat water niet op een of andere manier via kanalen naar hem toe wordt

geleid.

Zo is het ook met de rijke en felbegeerde zegeningen van God. Als we door geloof Jezus Christus hebben ontvangen, putten we uit alle bronnen van God. Hij bezit alles wat de zuchtende schepping nodig heeft. Hij heeft alles wat het lijdende Israël nodig heeft, Hij beschikt over alles wat de zondaar nodig heeft. Maar zonder Zijn kanaal zou de wereld nooit worden bevrijd van zijn ellende, zou Israël nooit worden hersteld en het Duizendjarige Vrederijk meemaken, zou de zondaar nooit worden verlost en zou de heilige nooit worden gezegend. Dank God voor het kanaal, dank God voor Zijn Heil, dank God voor Yahweh – Jezus. En bedenk wel dat hij die niet beide heeft, zowel de Bron als het Kanaal, helemaal niets van God heeft.

Van Adam tot Abraham

Wanneer we stilstaan bij de eerste 2.000 jaar van de menselijke geschiedenis, de periode van Adam tot Abraham, die we vinden in de eerste twaalf hoofdstukken van Genesis, zullen we zien dat God onder de mensen op aarde aan het werk was met de bedoeling daarvan enkelen tot Hem te brengen opdat zij in Hem gezegend zouden worden. Onder hen die gezegend werden en waarvan we de geschiedenis kennen, bevinden zich Adam, Eva, Abel, Henoch, Noach, Sem, Cham en Jafet. Er moeten er veel meer zijn geweest waarover niets is geschreven, want de gebeurtenissen die zijn opgetekend dienen om Gods werk en Zijn omgang met de mensen te laten zien. Gedurende die periode had het handelen van het Heil Gods, het kanaal waardoor God de mensen zegende, met het hele mensenras te maken. Dezelfde die later vlees zou worden, was al in de wereld. Vanaf Adam tot Abraham kon geen enkel mens zich beroepen op enig speciaal privilege, voorkeursbehandeling of gunst. Aan allen die Hem aangenomen hebben, heeft Hij het recht gegeven om kinderen Gods te worden. In die dagen kon het geloof ervoor zorgen dat het kanaal van zegeningen begon te stromen en er zijn ook aanwijzingen dat het kanaal genade tot sommige mensen bracht opdat zij tot geloof zouden komen. Gebrek aan geloof was de enige hinderpaal. Het Heil Gods was in de wereld (zie Joh. 1:10-13).

Na de roeping van Abraham

In het twaalfde hoofdstuk van Genesis vond er een ommekeer plaats. Het Heil Gods richtte zich nu op Abraham en zijn nageslacht. God zonderde hem voor Zichzelf af en gaf hem en zijn nageslacht zo'n heerlijke overvloed aan beloften dat het duidelijk is dat het kanaal van zegening op hem gericht was. 'Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad' is de goddelijke verklaring in Galaten 3:16. Enkele van die beloften waren:

1. Ik zal u tot een groot volk maken (Gen. 12:2);
2. Ik zal u zegenen en uw naam groot maken (Gen. 12:2);
3. Gij zult tot een zegen zijn (Gen. 12:2);
4. Ik zal zegenen wie u zegenen (Gen. 12:3);
5. Wie u vervloekt zal Ik vervloeken (Gen. 12:3);
6. Met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. (Gen. 12:3);
7. Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. (Gen. 12:7);
8. Het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. (Gen. 13:15);
9. Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde (Gen. 13:16);
10. Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn. (Gen. 15:5);
11. Ik zal u uitermate talrijk maken. (Gen. 17:2);
12. Ik zal u tot volken stellen (Gen. 17:6);
13. Koningen zullen uit u voortkomen. (Gen. 17:6);
14. Ik zal u en uw nageslacht tot een God zijn. (Gen. 17:7);
15. Uw nageslacht zal de poort zijner vijanden in bezit nemen. (Gen. 22:17).

Deze vijftien beloften aan het nageslacht van Abraham vertegenwoordigen een grote rijkdom die op hun rekening is bijgeschreven. Alleen al de belofte 'Ik zal u en uw nageslacht tot een God zijn' geeft aan dat God hen voor Zichzelf had bestemd, maar anderzijds dat Hij Zichzelf aan hen had gegeven. Met andere woorden, vanaf Genesis 12 is het Heil Gods, het kanaal dat de zegeningen tot de mensen brengt, temidden van het nageslacht van Abraham. Dat wordt nog duidelijker vanaf het moment dat dit een eigen natie vormt. De woorden van Yahweh aan Israël leveren daarvoor het duidelijke bewijs.

"Ik zal Mij u tot een volk aannemen en Ik zal u tot een God zijn" (Ex. 6:7);

"Zo zegt de Here: Israël is mijn eerstgeboren zoon" (Ex. 4:22);

"Immers welk groot volk is er, waaraan de goden zo nabij zijn als de Here, onze God, telkens als wij tot Hem roepen? En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?" (Deut. 4:7-8);

"Terwijl de Here u genomen en uit de ijzeroven, uit Egypte, geleid heeft om voor Hem te zijn tot een eigen volk, zoals dit heden het geval is." (Deut. 4:20);

“Want vraag toch naar de dagen van het verleden, van voor uw tijd, sinds de dag dat God de mens op de aarde schiep; en vraag van het ene einde des hemels tot het andere, of er zo iets groots is gebeurd of iets dergelijks is gehoord. Heeft ooit een volk een goddelijke stem gehoord, sprekende uit het midden van het vuur, zoals gij die gehoord hebt, en het leven behouden? Of heeft ooit een god beproefd te komen om zich een volk te nemen uit het midden van een ander volk, door beproevingen, door tekenen, door wonderen en strijd, met een sterke hand en een uitgestrekte arm en met grote verschrikkingen, zoals de Here, uw God, om u wentwil dit alles in Egypte voor uw ogen gedaan heeft?” (Deut. 4:32-34);

“Want gij zijt een volk, dat de Here, uw God, heilig is; u heeft de Here, uw God, uit alle volken op de aardbodem uitverkoren om zijn eigen volk te zijn.” (Deut. 7:6).

Deze gedeelten tonen aan dat het Heil Gods, Zijn kanaal van zegening, met en temidden van Israël was op een bijzondere manier die niet voor de andere volken was weggelegd. Hoewel Israëls gebrek aan geloof (zie Rom. 9:32) de stroom van Gods zegeningen door Zijn kanaal flink kan hebben gehinderd, was deze toch met en onder hen.

We hoeven deze waarheid evenwel niet te baseren op conclusies. Zij wordt nadrukkelijk en krachtig vastgesteld op verschillende plaatsen. Bileam de profeet, verklaarde door de Geest van God geleid:

“Men schouwt geen onheil in Jakob, en ziet geen ramspoed in Israël. De Here, zijn God, is met hem, en gejubel over de Koning is bij hem.” (Num. 23:21).

Toen Israël dorst leed in de woestijn, mopperden zij: ‘Is de Here in ons midden of niet?’ God antwoordde op hun gemopper en liet zien dat Hij in hun midden was door water te geven uit de rots (zie Ex. 17:7). Keer op keer verklaarde Mozes dat Yahweh in het midden van Israël was.

“Ik zal in het midden van de Israelieten wonen en Ik zal hun tot een God zijn. En zij zullen weten, dat Ik, de Here, hun God ben, die hen uit het land Egypte geleid heb, opdat Ik in hun midden wone; Ik ben de Here, hun God.” (Ex. 29:45-46);

“... omdat gij de Here hebt veracht, die in uw midden is” (Num. 11:20);

“... die gehoord hebben, dat Gij, Here, in het midden van dit volk zijt” (Num. 14:14);

“... zij allen zijn heiligen, en de Here is in hun midden” (Num. 16:3);

“... de Here, uw God, is in uw midden” (Deut. 7:21).

Dezelfde waarheid werd door Jeremia op een tamelijk dramatische manier tot uitdrukking gebracht in de dagen van Israëls grote zonde. Hij beleed de schuld van zijn volk en hij bemiddelde voor hen:

“Hope Israëls, zijn Helper in tijd van nood, waarom zoudt Gij zijn als een vreemdeling in het land, als een reiziger die slechts zijn intrek neemt om te overnachten? Waarom zoudt Gij zijn als een verbijsterd man, als een strijder die niet kan helpen? Gij zijt toch in ons midden, Here, uw naam is over ons uitgeroepen, laat ons niet aan ons lot over!” (Jer. 14:8-9).

Hier brengt Jeremia, net als Mozes, de grote waarheid die als opschrift boven de hele periode tussen Genesis 12 tot aan Handelingen 28:28 hoort te staan naar voren: Yahweh is in het midden van (of: onder) Zijn volk Israël. Yahweh verkeerde niet onder hen als gast (vreemdeling), of bezoeker (een reiziger). Hij was temidden van hen. Zij waren met Hem verbonden en Hij was met hen verbonden. Dit is het belangrijke feit dat voornamelijk het karakter van die periode bepaalt, vanaf de roeping van Abraham tot de dag dat Paulus de radicale verandering aankondigde toen hij zei dat het Heil Gods tot de heidenen was gezonden. Dit feit is een zeer belangrijke algemene waarheid. Al het goede dat voor Israël gold, is gebaseerd op dit feit. God had Zijn Heil temidden van Israël geplaatst met het kennelijke doel het volk te zegenen en door hen alle andere volken te zegenen.

Na de geboorte van Christus

De lezer van deze brochure zal over het algemeen graag bereid zijn toe te geven dat de dingen die we hierboven hebben verteld golden voor de situatie vóór de geboorte van Christus, maar hij zal vervolgens beweren dat zij niet langer van toepassing zijn op de tijd ná Zijn komst in de wereld. Velen houden het verzinsel voor waarheid dat Zijn dienst bedoeld was voor de hele wereld, zonder uitzondering. Zij negeren de belangrijke waarheid dat Jezus Christus een dienaar van besnedenen om de waarachtigheid Gods was, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen (Rom. 15:8). Wie eerlijk en onbevooroordeeld onderzoek doet, zal ontdekken dat vanaf het moment dat het Heil Gods vlees is geworden en op de aarde was meer dan ooit het bewijs geleverd werd dat het kanaal van zegening gericht was op Israël alleen.

Toen de twaalf discipelen hun aanwijzingen kregen en uitgezonden werden, kregen ze een gebod van de heer om hun dienst te beperken tot het volk Israël:

“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebod hun, zeggende: Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.” (Matt. 10:5-6).

Deze waarheid, dat Zijn dienst zich beperkte tot Israël, wordt zo benadrukt in de geschiedenis van de Kananese vrouw, dat wanneer iemand het na lezing in de Schrift blijft ontkennen, verdere discussie met hem over deze zaak pure tijdverspilling is. De geschiedenis vinden we in Mattheüs 15:21-28 en Marcus 7:24-30.

Deze gebeurtenissen vonden plaats in het derde en laatste jaar van de openbare

dienst van Christus. De Heer had velen in Israël genadig behandeld. Zieken werden genezen, demonen uitgeworpen, blinden konden weer zien en zelfs enkele mensen die dood waren geweest, werden opgewekt. Toen hij bij de grenzen van Tyrus en Sidon aankwam, zei een Griekse vrouw, een Syrofenicische van geboorte, tot Hem:

“Heb medelijden met mij, Here, Zoon van David, mijn dochter is deerlijk bezeten.” (Matt. 15:22).

We kunnen ons goed de ellende van deze vrouw voorstellen waardoor zij een oplossing zocht voor de verschrikkelijke tragedie die haar dochter was overkomen. In haar wanhoop richtte zij zich tot de Enige die alle macht had om te genezen en zij legde haar zaak in een paar woorden aan Hem voor. Maar haar pleidooi hielp haar niets, want, zo lezen we nadrukkelijk:

“Hij echter antwoordde haar geen woord” (Matt. 15:23).

Tallose commentatoren hebben voor de wat botte behandeling van deze heidense vrouw de manier waarop zij Hem aansprak als verklaring naar voren gebracht. Scofield zegt ‘Omdat Hij door een heidense als Zoon van David wordt aangesproken, antwoordt Hij niet, want een heiden heeft geen recht om Hem op deze manier aan te spreken. Toen Hij als ‘Heer’ werd aangesproken, antwoordde Hij meteen.’ Naar mijn overtuiging ziet Scofield dit verkeerd. Een dergelijke uitleg doet geen recht aan het karakter van onze Heer, alsof Hij iemand is die belang hecht aan de juiste titulatuur en aanspreekwijze. Allen die dit geloven moeten bereid zijn te verklaren op welke manier zij Hem had moeten aanspreken opdat ze de gevraagde zegening wél zou ontvangen. Geen enkele van Zijn zegeningen werd ooit gegeven of onthouden op grond van de manier waarop mensen Hem aanspraken. Het is overigens evenmin waar dat Hij ogenblikkelijk antwoord gaf toen zij Hem met ‘Heer’ aansprak, zoals duidelijk blijkt als dit gedeelte goed wordt gelezen. Er was een oneindig belangrijker reden voor Zijn zwijgen, zoals we nog zullen zien.

Het is duidelijk dat deze vrouw zich niet snel uit het veld liet slaan. Haar wanhoop dwong haar om het nog eens te proberen. Omdat ze slechts zwijgen van Hem ontmoette, zocht ze de bemiddeling van de discipelen, waarbij ze kennelijk van de een naar de ander ging totdat ze alle twaalf had aangesproken. Daarna begon ze opnieuw. De discipelen gingen naar de Heer en smeekten Hem om haar weg te sturen. Zijn antwoord luidde niet: ‘Laat haar eerst maar eens leren Mij op de juiste manier aan te spreken,’ zoals sommigen graag zouden denken. Hij beantwoordde het verzoek van de discipelen met:

“Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.” (Matt. 15:24).

Daarmee horen wij uit Zijn eigen mond het antwoord waarom Hij haar niet had geholpen. Er bestaat geen twijfel over dat Zijn hart was geraakt en dat Hij ernaar verlangde haar genadig te zijn, maar Zijn dienst had een goddelijke begrenzing. Het Heil van God was tot Israël gezonden en zolang dit het geval was, kon Hij niets doen voor de heidenen voordat Israël was gezegend (zie Marc. 7:27).

Toen de Heer het probleem dat Hem verhinderde om haar te helpen onder

woorden bracht, wierp zij zich aan Zijn voeten en zei: ‘Heer help mij.’ Op dit trieste verzoek antwoordde Hij:

“Het is niet goed (*juist*) het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen.” (Matt. 15:26).

Tot op dit moment had de Here niets gezegd waarop deze vrouw haar geloof kon baseren. Geloof komt door het horen en het horen door het Woord van God. Als Hij ook maar één zin tot haar sprak, zou ze een boodschap van God hebben waarop zij had kunnen reageren. Maar op haar eerste verzoek zei Hij niets tegen haar, zodat er geen mogelijkheid was om iets te geloven. Zijn eerste opmerking over deze zaak richtte Hij tot de discipelen en niet tot de vrouw. Zijn tweede uitspraak was tot de vrouw gericht. Het was een boodschap van de lippen van God en dat gaf haar de mogelijkheid om te geloven. Het was geen plezierige boodschap en het bracht geen troost, maar het was wél een boodschap van God. Hij noemde de vrouw een hond en omschreef de Israëlieten als kinderen. De vrouw was graag bereid de waarheid hiervan te aanvaarden, maar herinnerde Hem eraan dat de honden (kleine hondjes, of puppies) de kruimels eten die van de tafel van hun meester vallen. Ze nam de plaats in van een hond, maar claimde dan ook het aandeel van een hond. Onze Heer omschreef haar houding als een van groot geloof en gaf haar de zegen die zij verlangde.

Dit bewijst dat geloof elke barrière van de bedelingen kan overstijgen, als er maar een mogelijkheid voor geloof wordt gegeven. Vanaf de tijd van Abraham vielen deze mogelijkheden op Israël als zomerregens. Ze waren er alleen voor de heidenen als hij de Heer zocht. De mogelijkheid die deze vrouw had gekregen om te geloven was gebaseerd op het feit dat de Heer haar een hond had genoemd. In deze boodschap van één woord lag de mogelijkheid om Hem te geloven op zijn woord en in overeenstemming daarmee te handelen. Dit deed ze en het resultaat was de vervulling van haar wens.

Gedurende de aardse bediening van de Here Jezus ontvingen slechts twee personen die niet tot Israël behoorden een zegen van Hem. De Syrofenicische vrouw ontving genezing voor haar dochter en de Romeinse centurion ontving genezing voor zijn dienstknecht (Luc. 7:9). Beide zegeningen werden verkregen door het geloof, maar de mogelijkheid om te kunnen geloven werd aan geen enkele andere heiden gegeven. Zelfs aan de Grieken die verlangden om Hem te zien, werd geen gehoor verleend (zie Joh. 12:20-24).

Bij het bestuderen van de vier evangeliën zal niets worden gevonden dat het beeld tegenspreekt dat de Heer gedurende Zijn aardse bediening Zijn activiteiten beperkte tot de kinderen van Israël. Door hun gebrek aan geloof raakte het kanaal verstopt en daardoor leek het wel alsof het kanaal niet onder hen was. Maar het was er wél, ook al was de stroom zegeningen bijna niet waar te nemen.

De Handelingentijd

We hebben gezien dat de Here Jezus tegen de Syrofenicische en Zijn discipelen heeft gezegd:

“Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.” (Matt. 15:24).

Na Zijn opstanding zei de Here Jezus tegen dezelfde discipelen:

“Vrede zij u! Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.” (Joh. 20:21).

Hij was uitsluitend tot de verloren schapen van het huis van Israël gezonden en na Zijn opstanding zond Hij de discipelen tot diezelfde verloren schapen. Het woord ‘gelijk’ toont aan dat hun bediening in dezelfde mate werd beperkt als die van de Heer. Als we Handelingen onderzoeken, ontdekken we dat zij zich trouw aan hun beperkingen hielden en nooit verder gingen dan hun bediening tenzij ze er uitdrukkelijk opdracht voor ontvingen.

Het boek Handelingen kan in twee gedeelten worden verdeeld. De eerste negen hoofdstukken gaan over een tijd dat het evangelie alleen aan de Joden werd verkondigd. Het evangelie stelde hen in de gelegenheid om te geloven en de rijke zegeningen zeker te stellen die dat geloof zou opleveren. Aan de heidenen werd een dergelijke gelegenheid niet geboden. Zelfs als er een had geluisterd, werd het steeds weer duidelijk gemaakt dat deze boodschap niet voor hen bestemd was. Daarom kan het woord *monopolie* als opschrift boven de eerste negen hoofdstukken van Handelingen worden gezet, voorzover het gaat om het evangelie en de zegeningen die daarvan het gevolg waren. Zelfs de gelovigen die werden verdreven door de vervolgingen die uitbraken na de steniging van Stefanus, reisden zelfs tot aan Fenicië, Cyprus en Antiochië, waar zij het woord tot niemand anders richtten dan tot Joden (Hand. 11:19).

In Handelingen 10 voltrok zich een wijziging binnen deze bedeling. De Heer veranderde de aanwijzingen die Hij in Johannes 20:21 had gegeven en Petrus werd naar één heidense familie gezonden, het huis van Cornelius. Dit veranderde volstrekt niets aan het feit dat het Heil Gods onder Israël was, want God gebruikte een Joods kanaal om het water des levens tot een heiden te leiden. Dit was in volkomen overeenstemming met de geopenbaarde bedoeling van God waarover Hij heeft gesproken toen Hij voor het eerst het Heil Gods onder Israël plaatste. ‘Met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden’, verklaarde Hij over het zaad van Abraham. Vanaf Handelingen 10 had Israël niet langer het alleenrecht op de boodschap van het evangelie, maar hij had nog wel de absolute voorrang. Het was niet langer ‘*alleen* de Jood’, maar ‘*eerst* de

Jood' (zie Rom. 1:16).

Toen Paulus zijn actieve dienst onder de heidenen begon, erkende hij deze absolute voorrang onder alle omstandigheden. Elke keer als een heiden het evangelie hoorde, werd het hen verkondigd door een gelovige Jood. In de 33 jaar van de Handelingentijd werd geen enkele heiden ooit door God gebruikt voor welke dienst dan ook. Er is nooit een heiden geweest die tot anderen predikte, anderen doopte, de handen op anderen legde, of welke dienst aan God dan ook verrichtte. De Israëliet had niet langer het alleenrecht op het horen van het evangelie na Handelingen 10, maar hij had nog steeds het absolute alleenrecht als het ging om de dienst aan God.

Wat de Israëliet ook mocht ontvangen van God, hij kon het doorgeven aan anderen. De Israëliet kon het kanaal zijn die ontving van het hoofdkanaal, maar de heiden kon niets anders zijn dan ontvanger. Bovendien was er slechts een klein gezelschap mannen dat betrokken was bij de dienst aan de heidenen. Dit bestond uit Paulus en zijn metgezellen. Deze metgezellen konden bovendien geen zelfstandige dienst uit zichzelf opzetten voor de heidenen, want Paulus was de Apostel der heidenen. Hij moest steeds eerst het evangelie verkondigen aan Israël en pas nadat de Israëlieten het hadden afgewezen kon hij zich richten tot de heidenen. Aangezien slechts één man tot de heidenen was gezonden en die ene man verplicht was om eerst te prediken tot de Joden in elke stad, staat het wel vast dat de dienst aan de heidenen zeer beperkt was in de Handelingentijd.

Het getuigenis van Romeinen

De brief aan de Romeinen was de laatste die geschreven is voordat het Heil Gods tot de heidenen werd gezonden. Deze brief geeft het meest overtuigende bewijs dat het Heil Gods nog steeds met en onder Israël was.

In Romeinen 1:16 stelt Paulus dat het evangelie van Christus, de kracht Gods tot behoud, in de eerste plaats voor de Jood is. Dit is volledig in overeenstemming met het verbond dat God met Abraham heeft gesloten toen Hij zei: 'Ik zal u zegenen...Gij zult tot een zegen zijn... Met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.' De uitspraak dat het evangelie eerst voor de Jood was, betekent niet simpelweg dat het evangelie eerst aan de Jood verkondigd diende te worden, maar het betekent ook dat het evangelie waarmee de heiden werd bereikt, eerst aanvaard moest worden door een Jood om vervolgens door deze verder doorgegeven te worden aan de heiden.

In Romeinen 3:1 vraagt Paulus: 'Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is

het nut van de besnijdenis?' Hij geeft antwoord op deze vragen met de woorden: 'Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.'

In Romeinen 9:4-5 geeft Paulus te kennen dat de aanneming, de heerlijkheid, de verbonden, de wet, de dienst aan God, de beloften, de vaders en zelfs de eer om het volk te zijn waaruit Christus is gekomen, van Israël zijn.

In Romeinen 15:8 zegt hij dat Jezus Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen. En in Romeinen 15:16 stelt hij dat hij een heilige priesterdienst voor de heidenen verrichtte. Als gelovige Jood kon hij dat voor heidenen doen, maar geen enkele heiden kon hetzelfde voor een Jood betekenen. Dit zou in strijd zijn met het Abrahamitisch verbond.

In het kort bestek van deze brochure kunnen we geen volledige studie doen in het boek Handelingen of de brieven die in de Handelingenperiode zijn geschreven. De lezer die dit echter voor zichzelf doet, zal ontdekken dat net zo goed als 'Yahweh temidden van Zijn volk' als opschrift boven de periode tussen Abraham en Christus hoort te staan, de woorden 'Jezus Christus onder Zijn volk Israël' als opschrift horen te staan boven de 66 jaar die zijn beschreven in de Evangeliën en het boek Handelingen.

Handelingen 28:28

De blindheid van Israël nam verder toe naarmate de Handelingentijd vorderde. Overal waar de boodschappers kwamen, was het resultaat hetzelfde. Sommigen geloofden de dingen die werden gezegd, maar anderen niet. Toen Paulus in Rome aankwam, was de houding van de Joden daar gelijk aan die in Jeruzalem, Antiochië en Corinthe. Sommigen geloofden en anderen deden dat niet. Gods doel met Israël kon niet worden bereikt door individuele gelovigen. Er moest een nationale bekering plaatsvinden. De beloften konden niet worden vervuld in 'enkelen' die geloofden, want de beloften hadden betrekking op Abraham en zijn zaad. God heeft niet gesproken van 'zaden' alsof het om individuen ging, maar van 'zaad' om de eenheid aan te geven, het volk als geheel. Het volk moest niet alleen één worden in zijn geloof, maar ook moest Christus onder hen zijn voordat zij recht kunnen laten gelden op de beloften (zie Gal. 3:16).

De woorden van Paulus in Handelingen 28:26-27 waren niet de oorzaak van Israëls blindheid. Zijn woorden waren een constatering dat de blindheid haar hoogtepunt had bereikt. Ze hadden hun eigen ogen toegesloten en hun oren

dichtgestopt en hun eigen hart verhard. Daarmee veroorzaakten zij de goddelijke vaststelling van hun toestand. Een dergelijke blindheid had zich eerder al voorgedaan in Israël, maar nog nooit eerder had dit volk de ogen gesloten voor zo'n groot licht als nu hun deel was in de Handelingenperiode. Hun afwijzing van Gods genadige bediening voor hen was de reden dat God door Paulus verklaarde:

“Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!” (Hand. 28:28).

Israël had ook in het Oude Testament Yahweh afgewezen, maar hierdoor hadden zij niet de bevoorrechte positie die God hun gegeven had verloren. Het Heil Gods bleef bij en onder Israël. God was steeds bezig hen terug te brengen tot Hemzelf.

In de Evangeliën wezen zij de Here Jezus af, maar zelfs die grote zonde had geen invloed op de positie die zij voor God innamen. Aan het kruis bad de Heer nog voor hun vergeving. Na Zijn opstanding zond Hij de apostelen tot dezelfde verloren schapen van het huis Israëls, als waarnaar de Vader Hem gezonden had. Tot deze verloren schapen predikten de apostelen:

“Gij zijt de zonen van de profeten en van het verbond, dat God met uw vaders gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden. God heeft in de eerste plaats voor u zijn Knecht doen opstaan en Hem tot u gezonden, om u te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden.” (Hand. 3:25-26).

In de Handelingentijd wezen de Israëlieten het getuigenis van de Heilige Geest door de apostelen af. Dit was hun ernstigste zonde. In de Evangeliën wezen zij de Zoon af, maar in de Handelingentijd wezen zij de Heilige Geest af. De Schrift rechtvaardigt ons te zeggen dat deze zonde ernstiger was (zie Matt. 12:31-32).

De laatste en beslissende afwijzing van het getuigenis in Rome veroorzaakte iets dat nooit voorspeld, geprofeteerd of zelfs maar gesuggereerd was. Het Heil Gods werd tot de heidenen gezonden. Er is geen plaats in de Schrift te vinden waaruit blijkt dat er zelfs maar met zoiets gedreigd werd. Er zijn waarschuwingen voor oordelen en zij wisten dat Hij de stroom zou kunnen stoppen, zodat geen zegeningen meer door het kanaal zouden komen, maar nergens heeft Hij gedreigd het kanaal van hen weg te nemen en naar de heidenen te zenden.

Er zijn momenten in Israëls geschiedenis dat Yahweh Zich van hen had teruggetrokken, maar nog nooit was het Heil Gods tot de heidenen gezonden. God bewaarde hun voorrechten als een kostbaar onderpand totdat de straf die Hij opgelegd had tot een einde was gekomen en Hij Zijn Heil weer temidden van hen kon herstellen. In Handelingen 28:28 echter nam Hij Zijn Heil niet alleen weg uit Israël, maar Hij zond Hem bovendien naar de heidenen.

Als illustratie hiervan zouden we kunnen denken aan percelen waarop woningen staan. Deze kunnen in veel gevallen grofweg verdeeld worden in twee gedeelten, die ‘voortuin’ en ‘achtertuin’ genoemd worden. Wanneer er in de zomer te weinig regen valt is het nodig om het gazon te besproeien. Dit wordt gewoonlijk gedaan met behulp van een tuinslang die eenvoudig een kanaal is waardoor het water wordt gebracht op de plaats waar het nodig is. Als deze naar de voortuin wordt gelegd, zal het gazon daar groen worden en gedijen, maar de achtertuin zal uitdrogen. Om dit te voorkomen wordt er afgewisseld zodat beide tuinen een

flinke hoeveelheid water ontvangen.

Het onderscheid dat gemaakt wordt in het Woord van God tussen Israël en de heidenen is niet ‘grotweg.’ Het is een duidelijke afbakening die door God Zelf is bevolen. Meer dan 2.000 jaar lang bevond het kanaal van God zich onder Israël, zodat het in staat was te gedijen. In Handelingen 28:28 werd dat kanaal van Israël weggenomen en is naar de volken gebracht. En net zoals de waarheid die de periode tussen Genesis 12 en Handelingen 28:28 beheerste ‘Yahweh temidden van Zijn volk Israël’ was, zo is de waarheid die de tegenwoordige tijd beheerst ‘Christus temidden van de volken.’ Deze waarheid vinden we in Colossenzen 1:27 ondanks dat deze wordt verduisterd en bijna verloren is door een onjuiste vertaling. Om deze waarheid echt te leren waarderen is het nodig om Colossenzen 1:24-27, het gedeelte waarin dit vers staat, nader te bestuderen.

Paulus stelt dat hij een oorzaak voor blijdschap kan vinden in zijn lijden voor hen, omdat hij weet dat zijn lijden verband houdt met het bekendmaken van de waarheid die door het lijden van Christus mogelijk is gemaakt. Hij is een bedienaar van deze waarheid geworden overeenkomstig het bestuur van God dat hem was toevertrouwd om aan hun te geven, zodat het Woord van God volledig zou worden. Hij verklaart dat deze waarheid het geheim is dat voor alle eeuwen en generaties verborgen is geweest, maar nu openbaargemaakt is aan Zijn heiligen. Aan deze heiligen wilde God de heerlijke rijkdom van dit geheim onder de volken bekend maken, namelijk: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid.

De *King James Version* heeft: ‘Christus in u’. Het woord ‘u’ staat echter in de derde naamval meervoud en het antecedent is ‘de volken’. Het voorzetsel *en* komt tweemaal voor in dezelfde zin. Eerst is het vertaald met *temidden* en later met *in*. Als *en* wordt gebruikt in combinatie met het meervoud, zoals hier het geval is, wordt de betekenis ‘temidden van’ en het zou dus in beide gevallen in deze zin zo vertaald moeten zijn.

Dit is de waarheid die in God verborgen is gebleven. Dit is het Geheim dat nu geopenbaard is. Christus (het Heil Gods) is nu met en onder de volken. Dit geeft ons het recht om heerlijkheid te verwachten. Wij die nu geloven zullen nooit een ondergeschikte plaats krijgen in Israëls koninkrijk. We zullen niet deelhebben aan de geestelijke zegeningen van Israël. We zullen niet met Abraham worden gezegend. Onze verwachting is heerlijk – het is de hoop der heerlijkheid.

Dit alles kan worden samengevat in drie belangrijke waarheden. Als deze worden begrepen, dan wordt ook de verandering der bedeling in Handelingen 28:28 begrepen.

1. Yahweh, het Heil Gods, met en onder Israël (Jer. 14:8);
2. Het Heil Gods tot de heidenen gezonden (Hand. 28:28);
3. Christus het Heil Gods, met en onder de heidenen (Col. 1:27).

Als deze waarheden volledig zijn begrepen, kan er geen discussie of twijfel meer zijn: Handelingen 28:28 is een grens tussen twee bedelingen. Zoals we eerder opmerkten, markeert het de meest radicale, meest revolutionaire en meest ingrijpende verandering in het Woord van God.

Vanaf Genesis 12 tot aan Handelingen 28:28 berustte iedere positie, iedere bevoorrechte autoriteit en gawe die de individuele Israëliet bezat op de

aanwezigheid van het Heil Gods temidden van Israël. Dit is met inbegrip van elke positie en voorrecht waarop de gelovige Israëliet in de Handelingentijd aanspraak kon maken. Dat Petrus' schaduw genezing bracht, dat hij doden kon opwekken door een woord, dat hij de handen kon opleggen zodat mensen de Heilige Geest ontvingen, was omdat het Heil Gods met en temidden van Israël was. Wanneer dit, het belangrijkste bezit dat Israël had, van hen wordt weggennomen, dan zal al het andere daarmee ook verdwijnen, met uitzondering van wat zij ontvangen hadden op grond van persoonlijk geloof. De kracht die aanwezig is in een kabel om een lamp te laten branden of een schok te veroorzaken verdwijnt op het moment dat hij wordt losgemaakt van zijn krachtbron. In een bank kunnen er functies zijn als president, secretaris of kassier. Als de bank failliet gaat hebben deze titels echter geen enkele betekenis meer. De invloed die met zulke functies gepaard gaat verdwijnt automatisch als het bedrijf ophoudt te bestaan als een solvente onderneming.

In Mattheüs 16:19 gaf de Here Jezus aan Petrus de sleutels van het koninkrijk der Hemelen en Hij zei tegen hem dat wat hij ook op aarde zou binden of ontbinden, gebonden of ontbonden zou zijn in de hemelen. Dezelfde autoriteit werd gegeven aan de vergadering van gelovigen in Mattheüs 18:18. Een dergelijke functie en volmacht waren evenwel afhankelijk van de aanwezigheid van het Heil Gods met en onder Israël. Toen deze werd weggennomen, werden al deze functies en volmachten beëindigd.

De apostel Paulus was een Joodse gelovige. Hij bezat de hoge positie van 'apostel der heidenen'. Vóór Handelingen 28:28 was hij een Joodse schatplichtige die de zegeningen van God van het hoofdkanaal doorgaf aan de volken. Aan deze hoge functie en bediening kwam een einde met Handelingen 28:28. Nadat hij het oordeel over Israël had uitgesproken bleef hij twee volle jaren in Rome. Hij ging naar niemand toe, maar ontving hen die bij hem kwamen. Na deze twee jaren kreeg hij een nieuwe opdracht die hem op pad stuurde om de waarheid van het Geheim te verkondigen, maar nu onder alle mensen. Zijn boodschap werd nu bitter voor de gelovige Jood, maar zoet voor de gelovige heiden.

De verschillen die bestaan tussen de Handelingentijd en Gods huidige bestuur zijn talloos. We zullen enkele ervan bespreken.

Voor en na Handelingen 28:28

Voor Hand. 28:28

- 1 Het Heil Gods was met en onder Israël. Deut. 7:21; Jer. 14:8-9; Hand. 13:32-33.
- 2 Het zaad van Abraham was Ammi, Gods volk.
- 3 Er bestond een doel dat verborgen was in God en dat door geen mens gekend kan worden. Ef. 3:5.
- 4 Paulus vertelde niets anders in zijn verkondiging dan wat op een of andere wijze al bekend was in de geschriften van Mozes en de profeten. Hand. 26:22.
- 5 De verkondiging van Gods Woord werd altijd bevestigd door de tekenen die volgden. Marc. 16:20; Hebr. 2:4; Rom. 15:19.
- 6 Gods bestuur werd niet uitsluitend gekenmerkt door genade. Sommige daden waren genadig, andere waren rechtvaardig of bestraffend. Mensen stierven wegens hun ongerechtigheid. Hand. 5:1-11.
- 7 Het bestuur van God berustte niet op geloven alleen. De mensen waren niet beperkt tot het Woord van God alleen. Er waren visioenen, geluiden en ervaringen.
- 8 Het evangelie van Gods genade werd verkondigd. Rom. 1:16.
- 9 Het evangelie werd eerst aan de Jood verkondigd. De Jood kreeg als eerste de kans om te geloven.

Na Hand. 28:28

- 1 Het Heil Gods is met en onder de heidenen. Hand. 28:28; Col. 1:27.
- 2 Het zaad van Abraham is Lo Ammi, niet Gods volk.
- 3 De waarheid die verborgen was in God, is geopenbaard aan Zijn heiligen. Col. 1:26.
- 4 Paulus sprak over alles overtreffende waarheden waar Mozes en de profeten geen weet van hadden. Ef. 3:9.
- 5 De verkondiging van Gods Woord wordt niet bevestigd, behalve door de verklaring dat God gesproken heeft.
- 6 Gods bestuur wordt gekenmerkt door pure genade. Al Zijn daden zijn genadig. Geen enkele ontstaat uit Zijn rechtvaardigheid en alle oordelen over menselijke zonden zijn opgeschort. Ef. 3:2.
- 7 Het bestuur van God berust op geloven alleen. We zijn beperkt tot het Woord van God alleen. Niets is nog afhankelijk van visioenen of ervaringen.
- 8 Het evangelie van genade is karakteristiek voor het genadige bestuur.
- 9 Het evangelie wordt niet langer eerst aan de Jood verkondigd. Er bestaat geen

- Hand. 3:26; 10:36; 13:32-33; 13:46.
- 10 Het had voordelen om een Jood te zijn en de besnijdenis was nuttig. Rom. 3:1-2.
- 11 Paulus besneed Timotheüs. Hand. 16:3.
- 12 Aan Israël zijn de woorden van God toevertrouwd. Rom. 3:2.
- 13 De grote verdrukking, de wederkomst en het koninkrijk waren nabijgekomen. Deze zijn uitgesteld. Rom. 13:12; 16:20; I Cor. 7:29; Hebr.10:25; Jac. 5:7,8; I Petr. 4:7; I Joh. 2:18.
- 14 Elk verbond dat God met het zaad van Abraham had gesloten, was van kracht. Een aantal van de zegeningen die zij ontvingen was op basis van een verbond. Hand. 3:25-26; 13:32-33.
- 15 De zegeningen die heidenen ontvingen hielden verband met Gods wensen en doel voor Israël. Ze werden de heidenen gegeven opdat Israël tot jaloersheid gewekt zou worden.
- 16 God kwam tot heidenen om uit hen een volk voor zijn Naam te vergaderen, Hand. 15:14. Dit was al door de profeten aangekondigd. Hand. 15:15.
- 17 De Gemeente Gods was het collectieve getuigenis aan en voor God op de aarde. Als een mens verbonden werd met God door het voorkeursbehan-deling meer. Heidenen zijn deelgenoot geworden van Gods beloften in het evangelie. Ef. 3:6.
- 10 Jood-zijn is geen voordeel meer en de besnijdenis heeft geen nut meer.
- 11 Paulus beschouwt de besnijdenis als afval. Fil. 3:5-8.
- 12 We hebben nu uitspraken en woorden van God die specifiek voor ons bedoeld zijn en de hele Schrift ligt voor ons open. Ef. 3:1-2; II Tim. 3:16.
- 13 De verdrukking, wederkomst en het koninkrijk zijn niet langer nabij. Zij zijn uitgesteld en opgeschort. Zij kunnen niet eerder plaatsvinden dan dat het Heil Gods tot Israël is teruggekeerd.
- 14 Er is geen enkel verbond van kracht, omdat het volk met wie de verbonden waren gesloten geen bijzondere positie voor God meer heeft, Gal. 3:16. Elke zegen die tot ons komt is het gevolg van het genadig handelen van God.
- 15 De zegeningen die de heidenen ontvangen houden geen verband met Israël. Onze zegeningen zijn niet het gevolg van het werk dat God doet voor Israël. Onze zegeningen zullen Israël niet tot jaloersheid wekken. Zij wensen onze Verlosser niet.
- 16 De huidige plaats van God met en onder de volken kan niet worden vergeleken met een bezoek. Zijn huidige werk onder de volken komt niet voor in de profetieën.
- 17 Er bestaat geen collectief getuigenis aan en voor God op aarde. Verbondenheid met God heeft niets te maken met de

geloof, werd hij automatisch lid van de Gemeente Gods. Alle vroege brieven getuigen van deze waarheid.

18 De kerken op aarde vormden de Gemeente Gods en zij hadden alle recht als zodanig op te treden.

19 Er was een uitverkoren overblijfsel in Israël dat 'het Israël Gods' wordt genoemd. Een Jood die geloofde bleef een Jood. Gods doel met Israël in de Handelingentijd had alleen te maken met dit overblijfsel en Zijn doel met dit overblijfsel is bereikt. Rom. 11:5; Gal. 6:16; Rom.9:27-29.

20 Er zijn twee verschillende groepen gelovigen. Deze werden 'gelovige Joden' en 'gelovige heidenen' genoemd. Voor beide groepen golden verschillende leefregels en vereisten. Hand. 21:20-25.

21 De totale gemeenschap van gelovigen vormde geen 'samen-lichaam.' Het ene lid was niet noodzakelijk gelijkwaardig aan het andere. I Cor. 12:28.

22 De goede olijfboom, het type van Israël in alles wat God van hem heeft gemaakt, stond nog op zijn plaats. Sommige takken waren wel weggebroken en enkele takken van de wilde olijfboom waren erin geënt. Rom. 11:17,24.

23 Paulus rechtvaardigt zijn dienst aan de volken door te vertellen dat hij een priesterlijke dienst voor

verbondenheid van iemand aan welke gemeenschap van mensen op aarde dan ook. De verbondenheid met God in deze tijd is individueel. Efeze, Colosse en II Timotheüs getuigen van deze waarheid.

18 De kerken op aarde zijn niet de Gemeente Gods, ondanks alles wat zij over zichzelf beweren en ondanks alle pogingen om als zodanig op te treden.

19 Er bestaat geen gelovig overblijfsel van Israël. Een Jood die tot geloof komt blijft in Gods ogen niet langer een Jood. Hij is voor altijd afgesneden van zijn verbondenheid met Israël, want hij ontvangt een betere positie.

20 Een dergelijk onderscheid bestaat niet onder de heiligen van God in onze tijd. Gods regels voor de een zijn dezelfde als voor een ander. Wat Hij van de een verwacht, verwacht Hij van allen.

21 Alle gelovigen bij elkaar vormen het 'samen-lichaam'. Elke heilige is gelijk aan welke andere heilige dan ook, ongeacht de soort dienst die zij in het toekomstig leven zullen verrichten.

22 Er staat geen goede olijfboom meer. Deze is gevallen toen het Heil Gods tot de volken was gezonden. De stronk staat nog in de aarde. Israël als natie is nooit verloren gegaan. Op enig moment in de toekomst zal de stronk weer uitlopen, maar dat gebeurt niet voordat het Heil Gods weer tot Israël is teruggekeerd.

23 Paulus verrichtte geen priesterlijke taak onder de volken toen hij de waarheid over het

- hen verrichte. Hij offerde de heidenen aan God en God aanvaardde hen. Rom. 15:16.
- 24 Paulus was gevangene wegens de hoop van Israël. Hand. 28:20.
- 25 De gelovigen uit de heidenen waren gasten aan de tafel van Israël. Zij namen deel aan de geestelijke dingen van Israël en stonden bij hen in de schuld. Rom. 15:27.
- 26 Paulus kon genezen door zijn woord, door een zakdoek of door aanraking. De kracht om te genezen was altijd bij hem. Hand. 19:12; 28:8-9.
- 27 Mensen konden naar Jeruzalem reizen en een bindende uitspraak over hun geschillen krijgen van wijze mannen die hun uitspraken deden door de Heilige Geest. Hand. 15:2,28.
- 28 Er waren mensen en groepen mensen op aarde die de macht van God hadden gekregen om op aarde te binden en daarmee was het ook gebonden in de hemel, of om op aarde te ontbinden, waarmee het ook in de hemel ontbonden was. Matt. 16:19; 18:19.
- Geheim aan hen bekendmaakte.
- 24 Paulus was gevangene wegens de bediening der genade Gods, de waarheid die hem was toevertrouwd om aan de volken te verkondigen. Ef. 3:1-2.
- 25 De gelovige heiden is geen gast aan Israëls tafel. Hij heeft door Gods genade zijn eigen zegeningen. De eigendommen van Israël zijn niet overdraagbaar en wij hebben zegeningen die geen deel uitmaakten van wat alleen voor Israël was bedoeld. We staan voor geen enkele zegen die wij ontvangen bij Israël in de schuld. We zijn Israël schuldig wat we allen schuldig zijn – een schuld van liefde.
- 26 Paulus heeft niet langer de kracht om te genezen. Hij adviseert Timotheüs om wijn te drinken in verband met zijn maagproblemen. Hij wordt gedwongen zijn reisgenoot Trofimius achter te laten in Milete, omdat deze ziek was. I Tim. 5:23; II Tim. 4:20.
- 27 Wanneer er geschilpunten zijn, kunnen mensen nergens anders naar toe gaan dan naar het Woord van God. Ze kunnen wellicht hulp ontvangen van mensen die kennis hebben van het Woord, maar de bron moet altijd het Woord zelf zijn.
- 28 Geen mens en geen vergadering van mensen heeft een dergelijke volmacht. Deze macht is verdwenen op het moment dat het Heil Gods van Israël werd weggenomen.

- 29 uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap en een heilige natie genoemd, I Petr. 2:9. Zij waren de vervulling van een belofte die God aan Israël had gegeven.
- 30 Paulus adviseert de weduwen en ongehuwden om niet te trouwen. I Cor. 7:8.
- 31 De gelovige heidenen werden gezegend in Christus tezamen met de gelovige Abraham. Gal. 3:9.
- 32 Het bewijs dat iemand de Heilige Geest had, was dat hij in andere talen sprak die hij niet geleerd had. Hand. 2:11; 10:46; 19:6.
- 33 Voor de verlossing was naast geloof ook de doop in water een essentiële eis. Marc. 16:16; Hand. 2:38.
- 34 Elke belangrijke gebeurtenis die plaatsvond, was de vervulling van een of andere profetie. Hand. 1:20; 2:16-21; 3:24; 13:47; 15:15; Rom. 1:2.
- 35 Tongen, tekenen en visioenen behoorden tot Gods manier van werken in die tijd. I Cor. 14:18; Hand. 10:3; 16:10.
- 36 Paulus schreef I Thessalonicenzen, II Thessalonicenzen, I Corinthe, II Corinthe, Galaten, en Romeinen. Al deze boeken ontleen hun karakter aan het feit dat zij zijn geschreven in een tijd dat Israël nog de voorkeursplaats had, voordat het koninkrijk werd uitgesteld en toen het Heil Gods
- 29 enige vergadering van gelovigen kan rechtmatig beweren in deze tijd een dergelijke positie in te nemen. Wij zijn geen uitverkoren geslacht, geen koninklijke priesters en ook geen heilige natie.
- 30 Paulus raadt de jonge weduwen aan te trouwen. I Tim. 5:14.
- 31 De gelovige is gezegend in en met Christus. Ef. 1:7; 2:6.
- 32 Het bewijs dat we de Heilige Geest hebben is gebaseerd op de openbaring van dit feit in het Woord van God. Ef. 1:14-15; 2:22.
- 33 De waterdoop is niet essentieel voor onze verlossing of vergeving, Ef. 1:7. Er is geen plaats voor onder het bestuur van volkomen genade dat geheel op geloof is gebaseerd.
- 34 Niets van wat gebeurde na Hand. 28:28 was de vervulling van een profetie. Zelfs niet de vernietiging van de tempel in 70 n.Chr.
- 35 Tongen, tekenen en visioenen behoren niet tot Gods manier van werken in de tegenwoordige tijd. Allen die deze dingen zoeken, staan niet in de wil van God. Allen die beweren deze dingen te ervaren, zijn misleid.
- 36 Paulus schreef I Timotheüs, Titus, Filippi, Efeze, Colosse, Philemon en II Timotheüs. Al deze boeken ontleen hun karakter aan het feit dat Israël niet langer een bevoorrechte plaats inneemt, dat het koninkrijk is opgeschort en dat het Heil Gods met en onder de volken is. Deze brieven bevatten

nog temidden van Israël was.

een voortschrijdende openbaring van de waarheid die voor Handelingen 28:28 geheim is geweest, dat verborgen was in God.

Deze 36 tegenstellingen zijn slechts enkele van de dingen die onderscheiden moeten worden tussen Gods bestuur voor Handelingen 28:28 en het bestuur dat daarop volgde. De verandering in bestuur is het gevolg van het Heil Gods dat tot de volken is gezonden. Het bestuur gedurende de tijd dat het Heil Gods onder de volken is, wordt gekarakteriseerd door de genade van God.

De bedeling, of het bestuur, waaronder wij leven, het bestuur van de genade Gods, begon met een daad van God die enerzijds een daad van oordeel was, maar anderzijds een daad was van alles overtreffende genade. Het oordeel van blindheid dat over Israël werd uitgesproken in Handelingen 28:25-27 was een juridische daad en kan op geen enkele wijze als genadig worden aangemerkt. De woorden van Handelingen 28:28 laten ons een oordeel zien over Israël, maar een daad van genade voor de volken. Israël raakte het Heil Gods kwijt en de volken ontvingen het. Vanaf dat moment, gedurende 1.900 jaar menselijke geschiedenis, is elke daad die God verricht er een van genade, een daad van liefde en welwillendheid voor hen die het niet verdienen. Er heeft zich niets voorgedaan wat Hem ertoe heeft gebracht ook maar enigszins anders te handelen dan in genade.

Maar ondanks dat deze bedeling al meer dan 1.900 jaar duurt, is de bedeling van Gods genade eeuwig, noch eindeloos. De tijd zal aanbreken dat God het einde ervan aankondigt. Als dat gebeurt, zal het Heil Gods van de volken worden weggenomen en weer worden geschonken aan het lijdende volk Israël. Deze bedeling zal dus ongeveer eindigen zoals hij begonnen is. Hij zal eindigen met een daad van gerechtigheid over de volken. Zij zullen het Heil Gods verliezen. Het zal tevens een daad van genade zijn voor Israël. Het kanaal dat de zegeningen van God brengt zal weer met en onder hen zijn.

Als het Heil Gods tot Israël terugkeert, zal de periode van kansen voor de volken eindigen en zal Israël een nieuwe periode van mogelijkheden tegemoet gaan. Het werk van Gods Geest dat ervoor heeft gezorgd dat miljoenen heidenen de plaats der genade hebben gevonden door het geloof in Jezus Christus en de plaats waar geweldige zegeningen worden genoten die het gevolg zijn van het geloof in Jezus Christus, zal dan ten einde zijn. De inspanningen en de werken van de Geest zullen dan gericht zijn op het zaad van Abraham.

Afgezien van het werk dat God doet om de mens te overtuigen van zonden, hem levend te maken door het Woord, hem tot Christus te trekken en hem op te roepen tot geloof, zou geen mens ooit tot God kunnen komen. Dit viervoudige werk van God voor de zondaar wordt 'zoeken' genoemd in het Nieuwe Testament. Met andere woorden, God zoekt de zondaren, maar dat houdt niet in dat Hij moeite doet de verblijfplaats van verloren mensen te vinden. Het woord 'zoeken' beschrijft het werk van God teneinde mensen te brengen op een plaats waar het mogelijk is te geloven en te vertrouwen. Dit genadige werk van God heeft voor

miljoenen mensen geen gevolg, want zelfs nadat Hij hen heeft overtuigd, levend gemaakt, getrokken en geroepen, weigeren mensen te geloven in de Here Jezus Christus. Miljoenen anderen hebben evenwel gereageerd op dit werk van genade, waardoor zij zijn bevrijd van de macht der duisternis en zijn overgebracht in het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.

Al 1.900 jaar is Gods werk gericht op de volken. De gevolgen zijn duidelijk. Maar dit werk van God zal niet voor altijd op de volken zijn gericht. De tijd zal nog aanbreken dat het grootste werk van de Geest wordt gedaan aan Israël. Wanneer dat gebeurt, zullen de gevolgen verbluffend zijn, vergelijkbaar met het resultaat van één boodschap van Petrus waardoor 3.000 Joden tot Christus gebracht werden op de Pinksterdag. In die tijd zal Hosea 2:13-14 letterlijk worden vervuld:

“Daarom zie, Ik zal haar lokken, en haar leiden in de woestijn, en spreken tot haar hart. Ik zal haar aldaar haar wijngaarden geven, en het dal Achor maken tot een deur der hoop. Dan zal zij daar zingen als in de dagen van haar jeugd, als ten dage toen zij trok uit Egypte.”

Deze profetie heeft te maken met een periode die voorafgaat aan de grote verdrukking en met een tijd waarin het Heil Gods weer temidden van Israël is. God heeft verklaard dat Hij haar zal lokken of overhalen en hoewel Hij haar in de woestijn zal leiden, dat is afgezonderd van alle andere volken, zal Hij direct tot haar hart spreken. Hij zal haar een rijke positie geven en zelfs al komt zij oog in oog te staan met de grote verdrukking (het dal Achor), zal zij weten dat dit dal van ellende waar zij doorheen moet gaan in werkelijkheid de deur der hoop is, want direct daarna is er de beloofde heerlijkheid van het koninkrijk.

Het werk dat God zal doen onder Israël nadat het Heil Gods is teruggekeerd zal tot gevolg hebben dat vrijwel iedere Israëliet op deze aarde een belijdend Christen zal worden, dat wil zeggen een Jood die gelooft in de Here Jezus Christus. Het is weliswaar zo dat er sommigen onder de volgelingen van Christus veinzen (zie II Petr. 2:1), niettemin zal het volk van God in die tijd bestaan uit gelovige Joden en niet uit gelovige heidenen zoals in deze tijd het geval is.

Als het Heil Gods tot Israël is teruggekeerd zal dat leiden tot een menigte gelovige Joden. Daarop volgende zegeningen over deze Joodse gelovigen zullen tot gevolg hebben dat Israël in zijn land zal worden hersteld, er zal grote voorspoed in het land heersen en het zal leiden tot een autonome staat met een herbouwde tempel. Pas dan en niet eerder zal het toneel gereed zijn voor de grote tragedie die is geopenbaard in Mattheüs 24. Deze loopt uit op de wederkomst van Jezus Christus en de volkomen vestiging van het koninkrijk.

Er is geen directe uitspraak in het Woord van God over de terugkeer van het Heil Gods tot Israël op een gegeven moment en over het feit dat Hij met en temidden van de afstammelingen van Abraham zal zijn. Iemand die zo'n uitspraak zoekt, zal teleurgesteld worden. Dat het Heil Gods zal terugkeren tot Israël maken we op uit de feiten over deze zaak en niet uit een directe uitspraak in de Schrift. Deze feiten zijn:

1. Het Heil Gods was met en temidden van Israël vóór Handelingen 28:28;
2. Het Heil Gods werd van Israël weggenomen in Handelingen 28:28 en werd gezonden naar de volken;

3. Het Heil Gods is nu bij en temidden van de volken;
4. De onvervulde profetieën van de Schrift laten een tijd zien waarin het Heil Gods weer temidden van Israël is;
5. Daarom moet Deze tot hen terugkeren.

Profetieën gaan verder met Israël op hetzelfde punt waar zij zijn gestopt. Als er weer profetieën over hen in vervulling gaan, bevindt Israël zich in het land, is de tempel gebouwd op zijn oude plaats en functioneert er een stabiele regering. Er bestaat geen directe verklaring in het Woord dat het ongelovige Israël naar het land zal terugkeren, hun tempel herbouwen of een regering vestigen. Aangezien deze dingen op dit moment niet gebeuren en aangezien zij in de toekomst wel zullen plaatsvinden, is het echter de logische gevolgtrekking dat zij terug zullen keren, hun tempel herbouwen en een autonome overheid zullen hebben.

Zo is het ook met het Heil Gods. Toen de Bijbelse geschiedenis van Israël stopte bij Handelingen 28:28, zagen we dat het Heil Gods dat onder hen had verkeerd, werd gezonden tot de heidenen. Op het moment dat hun tevoren geschreven geschiedenis (profetie) wordt voortgezet, is het Heil Gods weer onder hen en met hen en is God actief voor hen aan het werk om hen tot geloof te brengen. Hij trekt ze tot Zichzelf, waarmee Hosea 2:13-14 wordt vervuld en verschaft hen elke zegening die zij nodig hebben om hen door de grote verdrukking te leiden en in het Millennium te brengen. Het koninkrijk is Israëls grootste zegening en daar zal niets van terecht kunnen komen zonder dat het kanaal van zegening weer met en bij hen is.

Rijkdom en Heerlijkheid

In Colossenzen 1:27 verklaart de apostel Paulus dat God aan Zijn heiligen bekend heeft willen maken 'hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen.' Dit is een heel zwakke vertaling. Weymouth zit dichter bij de waarheid die verborgen is in deze gebrekkige vertaling en maakt ervan: 'maakt bekend hoe grote rijkdom aan heerlijkheid voor de wereld der volken deze waarheid met zich brengt.'

Israëls afwijzing van de gekruisigde en opgestane Messias bereikte in Rome haar dieptepunt. Het werk dat God heeft gedaan in de drieëndertig jaar na het kruis was geprofeteerd en al Gods doelstellingen met dat werk zijn volledig behaald. Paulus gaat daar in Romeinen 9,10 en 11 op in door aan te tonen dat Gods doel slechts te maken had met een gedeelte en alleen betrekking had op een overblijfsel. Hij verklaart dat Gods doel voor en met het overblijfsel was bereikt

en vervolgt dan met aan te tonen dat het grote doel van God voor Israël het volk als geheel omvat (zie Rom. 11:5, 26). God had ook enkelen uit de volken bezocht en uit hen een volk voor Zijn naam gevormd. Ook dit werk was door de profeten aangekondigd (zie Hand. 15:15). Aangezien een overblijfsel gered is en het volledige aantal heidenen in die roeping is gezegend, was de volgende stap in Gods profetische programma om Zijn doel te bereiken met het volk als geheel en vervolgens de wereld te zegenen door dit volk. Maar in plaats van door te gaan met Zijn geprofeteerde programma voor Israël en de wereld, deed God iets dat nooit voorzgd is en waarop nooit gezinspeeld is in de Schrift. Hij zond Zijn Heil, Zijn kanaal van zegening, Zichzelf in de persoon van Christus, tot de heidenen, waardoor Hij aan ons geweldige rijkdom bracht, waarvan slechts weinigen zich bewust zijn en die veelal wordt versmaad.

Het geheim (geheimenis) in Colossenzen 1:26 is de waarheid dat ‘Christus onder u heidenen’ is. God wilde nu aan Zijn heiligen bekendmaken hoe groot de rijkdom van de heerlijkheid is die in deze waarheid is besloten; een waarheid die verborgen is gebleven voor de eeuwen en voor de geslachten, maar nu is geopenbaard aan Zijn heiligen. Dit is het geheimenis en alle waarheden die in Efeziërs en Colossenzen zijn geopenbaard, zijn mogelijk gemaakt omdat het Heil Gods tot de heidenen was gezonden en Zich nu onder ons bevindt.

Heeft de lezer ooit stilgestaan bij het werk van het kruis? Heeft hij ook maar enigszins begrepen wat God allemaal heeft bewerkt in de dood van Christus? Heeft de Geest van God de geweldige zegen die God de mensen heeft bereid op Golgotha in zijn verstand geprent? Als dat zo is, laat hij dan bedenken dat deze weldaad ons nooit bereikt zou hebben en de zegeningen die er zijn voor schuldige mensen nooit de onze zouden zijn geworden als het Heil Gods niet tot de heidenen gezonden zou zijn.

Alleen omdat er een kraan in mijn keuken zit kan ik binnen enkele seconden een verfrissende drank verkrijgen. En alleen omdat het Heil Gods onder de heidenen is kan de gelovige elke zegen ontvangen die hij nodig heeft. En als iemand geen geloof heeft, komt dat niet omdat hij die mogelijkheid niet heeft, want de genade Gods die zegeningen brengt is verschenen aan alle mensen.

Is de lezer iemand die verlost is, vergeving en rechtvaardiging heeft ontvangen? Is hij bevrijd uit de macht der duisternis en overgezet in het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde? Als dat het geval is, durft hij dan nog te zeggen dat hij deze zegeningen zou hebben ontvangen als het Heil Gods niet tot de heidenen was gezonden? Het zou van onmiskenbaar ongeloof getuigen als hij dat zou beweren, want we moeten bedenken dat hoewel deze zegeningen door het kruis mogelijk zijn gemaakt, ze nooit de onze zouden zijn geworden als het Heil Gods niet naar de heidenen was gezonden in Handelingen 28:28. De mens mag dan ten onrechte denken dat hij deze geestelijke rijkdom heeft ontvangen zonder dat feit, maar God heeft hem laten weten dat onze rijkdom is vervat in deze grote waarheid ‘Christus onder u heidenen.’

Heeft de lezer wel eens goed nagedacht over de angstaanjagende ongerechtigheid die latent aanwezig is in de harten van mensen en die nu en dan de kop opsteekt en uitmondt in een of andere gruwelijke misdaad? Heeft hij wel eens bedacht wat voor holocaust er zou ontstaan als alle remmingen zouden zijn weggenomen en

de latente ongerechtigheid in de harten van mensen zich zou openbaren in een orgie van moord, verkrachting en roof? Beseft hij wel dat de volkerenwereld is beperkt in zijn ongerechtigheid en maar weinig is veranderd sinds Paulus' beschrijving ervan in Romeinen 1 en 3? En beseft hij dat de ongerechtigheid die altijd gepoogd heeft de volkenwereld te overspoelen daarin niet is geslaagd omdat in Handelingen 28:28 het Heil Gods tot de volken is gezonden? Zolang Christus onder de volken is, kan de heilige in zekere zin veilig wonen in deze verdorven wereld.

Denk na en sta er goed bij stil! We bezitten een ongekende hoeveelheid rijkdom in de waarheid dat het Heil Gods onder de Heidenen is. Dat de Geest Gods ons leide in de volle aanvaarding van deze weelde.

Is er tenminste één lezer die samen met mij een verzoek tot God wil richten dat Hij door Zijn Geest ons wil leiden tot de volle kennis van wat God ons wil bekendmaken, de enorme omvang van de rijkdom die we hebben in de waarheid dat God in de persoon van Christus nu met en onder de volken is als kanaal van zegening?

Appendix

Het onderwijs dat in deze brochure naar voren is gebracht, is gegeven aan en onderzocht door Bijbelstudiegroepen in Grand Rapids (Michigan), Chicago en Rockford (Illinois), Philadelphia (Pennsylvania) en Los Angeles (Californië). Dit heeft in het bijzonder bijgedragen aan de ontwikkeling en toetsing van deze studie. Ik ben me ervan bewust dat mijn uitleg van deze waarheden verre van volmaakt is en ik wil alle lezers eraan herinneren dat fouten in mijn argumentatie niet wijzen op fouten in de waarheid. Uit ervaring weet ik dat bepaalde vragen geneigd zijn op te komen en bij enkele daarvan zullen we stilstaan in deze appendix.

Opmerking over een vertaling

Het onzijdig voornaamwoord dat voorkomt in het laatste deel van Handelingen 28:28 ('zij zullen het horen') heeft in de gedachten van velen moeilijkheden veroorzaakt. Zij vragen zich af 'Als het Heil Gods een persoon is, zou er dan naar Hem verwezen worden met het lidwoord *het*?' Dit probleem verdwijnt als we het Grieks raadplegen. In de oorspronkelijke tekst staat geen voornaamwoord. Het is eraan toegevoegd door de vertalers die de indruk hadden

dat dit gedeelte over een ding gaat in plaats van over een persoon. ‘Zij zullen horen’ is de juiste vertaling.

Anderen vragen waarom de uitdrukking ‘Heil Gods’ is gebruikt in plaats van eenvoudigweg ‘Christus is gezonden tot de volken’. De uitdrukking ‘Heil Gods’ is gebruikt omdat het precies de waarheid uitdrukt die de Geest van God bekend wilde maken. Men moet bedenken dat Jezus Christus ook het kanaal is waardoor de oordelen van God op een gegeven moment op aarde zullen neerdalen. God heeft een dag aangewezen waarop Hij de aarde zal richten in gerechtigheid door de Man die Hij daartoe heeft aangesteld (Hand. 17:31). Door te verklaren dat het Heil Gods was dat tot de volken is gezonden, heeft God ook geopenbaard dat het hier om de zegening ging en niet om het oordeel.

De uitdrukking ‘Heil Gods’ is de vertaling van het Griekse *to soterion tou Theou*. Het woord *tou* (van de) duidt op een tweede naamval en hier duidt het op de genitief van bijstelling. In deze samenstelling wordt het zelfstandig naamwoord *Theou* (God) gebruikt als bijstelling van het zelfstandig naamwoord *soterion* (heil). Hierdoor wordt het zelfstandig naamwoord *Heil* gedefinieerd en verklaard door het zelfstandig naamwoord *God*. Letterlijk staat er daarom: ‘Het zij u dan bekend, dat dit Heil, dat wil zeggen, God gezonden is aan de heidenen; die zullen dan ook horen.’ Dit laat ons nadrukkelijk zien wat er gebeurde in Handelingen 28:28. God in de persoon van Christus is tot de heidenen gezonden. Dit heeft de grote waarheid ‘Christus onder jullie heidenen’ tot gevolg.

De zegeningen van Israël

Het is verkeerd te veronderstellen dat toen Gods kanaal naar de volken werd gericht het de volken zegeningen bracht die voordien aan Israël waren beloofd. Aangezien het kanaal ‘het Heil Gods’ wordt genoemd, moet het ons zegeningen en geen oordelen brengen, want het woord ‘Heil’ heeft te maken met wat heilzaam of weldadig is, maar het zal ons nooit een van Israëls zegeningen brengen. Israëls zegeningen en beloften kunnen niet worden overgedragen want toen God de beloften aan Abraham deed, bevestigde Hij deze beloften met een eed. Jezus Christus kwam als een dienaar van besnedenen om de beloften te bevestigen die aan de vaders waren gemaakt. De zegeningen die tot ons kwamen door Christus zijn niet de specifieke zegeningen die God aan Abraham en zijn nageslacht heeft beloofd.